

ת"פ 40608/07/16 - מדינת ישראל נגד אחמד חסין, פראס רבאיעה, איוב חסין

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט דניאל טפרברג

ת"פ 40608-07-16 מדינת ישראל נ' חסין ואח'

בעניין: מדינת ישראל

על ידי ב"כ עו"ד בני ליבסקינד

מפרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

המאשימה

נגד

1. אחמד חסין

על ידי ב"כ עו"ד מוחמד ח'לאילה

2. פראס רבאיעה

על ידי ב"כ עו"ד עומיר א.מריד

3. איוב חסין

על ידי ב"כ עו"ד אחמד עואודה

הנאשמים

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשמים אחמד חסין (להלן: "הנאשם 1"), פראס רבאיעה (להלן: "הנאשם 2"), ואיוב חסין (להלן: "הנאשם 3"), הוגש כתב אישום ביום 24.07.2016 (להלן: "כתב האישום") בו יוחסה להם עבירת שוד לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"). ביום 12.9.19 ובהמשך להחלטה מיום 10.9.17, תוקן כתב האישום על דרך של הוספת עדי התביעה 15-19.

עובדות כתב האישום בתמצית

2. במהלך התקופה הרלוונטית לכתב האישום עסק חוסיין אלחדרוב (להלן: "המתלונן"), תושב חוסאן שבשטחים בסחר בזהב. במסגרת עיסוקו נהג להיכנס לישראל ולבצע עסקאות עם סוחרים ישראלים. לשם כך, החזיק המתלונן היתר כניסה לישראל לצרכי מסחר.

במהלך חודש יוני ובמועד שאינו ידוע במדויק, שכר המתלונן את שירותיו של נאשם 1 במטרה שזה יסיעו לעסקיו בישראל

באמצעות רכב מסוג סקודה אוקטביה, ל.ז. 78-944-16 שבבעלותו (להלן: "הרכב").

עובר ליום 03.07.16 ובמועד שאינו ידוע במדויק, קשרו הנאשמים קשר לשדוד את המתלון (להלן: "הקשר").

ביום 03.07.16 בסמוך לשעה 07:30, הגיע הנאשם 1 לבית חמותו של המתלון, הנמצא בכפר חוסאן, במטרה להסיעו לעיסוקו בתל אביב. החל משעות הבוקר המוקדמות של אותו יום, עמדו הנאשמים בקשר טלפוני על מנת לתאם ולהוציא את השוד לפועל.

המתלון עלה על הרכב כשהוא לבוש ווסט שבכיסיו סך של 151,000 ₪ במזומן ו-120 גר' זהב. כמו כן, אחר שהתיישב המתלון במושב שליד הנהג, החביא 100,000 ₪ נוספים במזומן, בתא סודי מתחת למושב.

הנאשם 1 והמתלון נסעו על כביש 60 מהישוב חוסאן לכיוון מחסום המנהרות בירושלים (להלן: "המחסום").

במהלך הנסיעה החליטו השניים לעקוף את המחסום ולנסוע בכביש דרך עמל ובכביש אל מח'רור המקבילים למקום (להלן: "הכביש"), ומשם יעבור המתלון לשטחי ישראל דרך פתח בגדר שבכביש אל מח'רור. כל זאת, במטרה לחסוך בזמן ההמתנה והבדיקה במחסום.

בסמוך לשעה 07:45 ירד המתלון מהרכב בדרך אל מח'רור ועבר דרך הפתח בגדר בכוונה לחבור לנאשם 1 שהיה אמור להמתין למתלון אחרי המחסום.

במקביל, על פי תכנון ותיאום מוקדם בין הנאשמים, ארבו הנאשמים 2 ו-3 למתלון ברכב מסוג מאזדה ל.ז. 99-416-65 (להלן: "רכב המאזדה"), אשר חנה בצד כביש 60 בירושלים לכיוון בית לחם.

משהבחינו הנאשמים 2 ו-3 במתלון עובר את הגדר, ירדו מרכב המאזדה בעודם מחזיקים בידם אלות מברזל ומוטות מעץ וניגשו למתלון. הנאשמים 2 ו-3 תקפו בצוותא את המתלון וריססו אותו בגז פלפל.

לאחר מכן, הובילו הנאשמים 2 ו-3 את המתלון לוואדי סמוך, שם הכו אותו בגופו ובראשו באמצעות האלות בהן החזיקו. בעוד המתלון שוכב על הקרקע ונאבק בהם, תלשו מעליו את הווסט שלבש ונמלטו מהמקום.

כתוצאה ממעשיהם אלה, נגרמו למתלון חבלות בראשו וברגלו השמאלית.

במעשיהם אלה, גנבו הנאשמים בצוותא חדא סך של 251,000 ₪ ו-120 גר' זהב, בעודם מבצעים בו מעשי אלימות על מנת להשיג את הרכוש הנגנב.

תשובת הנאשמים לכתב האישום

3. הנאשם 1 הודה כי הועסק על ידי המתלון כנהג והיה מסיעו לישראל. כמו כן הודה, כי ביום 03.07.16 הגיע לבית חמותו של מתלון בכפר חוסאן וזאת במטרה להסיעו לישראל. הנאשם 1 הודה בפרטים אודות מסלול הנסיעה ומסר כי בעניין זה פעל על פי הוראותיו של המתלון. הנאשם 1 מכחיש את שאר פרטי כתב האישום. בתוך כך, כופר בכך שקשר קשר עם הנאשמים 2 ו-3 במטרה לשדוד את המתלון. הנאשם 1 כופר בפרטים אודות הכסף והזהב שהיה

ברשות המתלון בזמן הנסיעה, מחוסר ידיעה. בנוסף, כופר מחוסר ידיעה בתקיפת הנאשמים 2 ו-3 את המתלון וגניבת הכסף והזהב.

הנאשמים 2 ו-3 מכחישים את כל פרטי כתב האישום. בתוך כך, מכחישים כי קשרו קשר עם הנאשם 1 במטרה לשדוד את המתלון וכן מכחישים כי תקפו את המתלון באלות וגנבו את הכסף והזהב שהיו ברשותו. הנאשמים 2 ו-3 מכחישים מחוסר ידיעה את כל הנטען ביחס לקשר שבין הנאשם 1 למתלון.

הראיות שהונחו בפני בית המשפט

פרשת התביעה

4. התביעה הביאה לעדות עדים כדלקמן: המתלון, עוברת אורח אשר הזעיקה את מד"א ביום האירוע, חמותו של המתלון, נהגו לשעבר של המתלון, מעבידיו של נאשם 2 בתקופת האירוע, 5 חוקרי משטרה, 3 מומחים בתחום הסלולאר וגיסו של המתלון.

א. עדות המתלון - מר חוסיין אלחדרוב

הודעות המתלון במשטרה הוגשו וסומנו כ-נ/6-1.

בדיון שהתקיים ביום 06.07.17 העיד לפני המתלון, בן 30, תושב דרסמית במחוז בית לחם, עוסק כסוחר זהב. במסגרת עבודתו, מחזיק ברישיונות מסחר בישראל ונוהג להיכנס לישראל לצורך פגישות עסקים עם סוחרים ישראלים.

המתלון העיד, כי התחיל להעסיק את הנאשם 1 כנהג כחמישה ימים עובר לאירוע דנן. שלושת הנסיעות הראשונות עברו ללא תקלות. לאחר מכן התקשר הנאשם 1 למתלון במוצאי שבת לפני יום האירוע, והאחרון אישר שיש עבודה למחרת ומסר כי יש הרבה כסף. ביום ראשון, אסף הנאשם 1 את המתלון באזור השעה 09:00-09:30 והשניים נסעו לכיוון המחסום (עמוד 20 שו' 2 לפרוטוקול). המתלון העיד שלבש על גופו ווסט ובו ₪ 151,000, 120 גר' זהב וטלפון נייד. כמו כן, לאחר שנכנס לרכב, החביא מתחת לשטיח במושב הסמוך לנהג 100,000 ₪ נוספים במזומן (עמוד 21 שו' 25-27 לפרוטוקול). לדבריו, הנאשם 1 נכח במכונית באותו הזמן וידע אודות מיקום הכסף. בהתקרבות למחסום, נוכחו לגלות כי אזור המנהרה פקוק (עמוד 20 שו' 2-3 לפרוטוקול). לדברי המתלון, הציע נאשם 1 שהמתלון ילך בדרך עוקפת בכביש אל מח'רור, כ-400 מ' מהמחסום, ויחצה לשטח ישראל דרך מעבר בגדר ונאשם 1 יעבור את המחסום לבדו ויחכה לו אחרי המחסום. לאחר שחצה את הגדר, צלצל לנאשם 1 מספר פעמים אך ללא מענה. המתלון תאר כי אחרי כרבע שעה, הגיע אדם חבוש בכובע והחל לרסס אותו בגז פלפל ולהכות אותו באמצעות צינור. כך לדברי המתלון (עמ' 23 שו' 22-25 לפרוטוקול):

"הוריד אותי מהאוטו, והוא הלך להסתובב. צלצלתי לו פעמיים והוא לא ענה לטלפון. לאחר כרבע שעה הגיע מישהו חובש כובע ויש לו גז ויש לו צינור. התחיל להכות אותי בראש, ברגל, בכול מקום ולקלל, התחיל לקלל. לאחר שהוא סיים להכות אותי ואני

כבר איבדתי הכרה, הוא גרר אותי."

המתלונן הוסיף, כי אחרי זה בא אדם נוסף, אשר בא עם מקל עץ, הרביץ לו עוד פעם ולקח מכיסו 5,000 ₪ וברח (עמ' 24 שו 5-6 לפרוטוקול).

לאחר מכן, עובר אורח שראה את המתלונן מכוסה בדם הזעיק משטרה ואמבולנס שפינה אותו מהמקום. המתלונן ציין כי בעקבות התקיפה נחבל בראשו וברגלו השמאלית ונדרש לתפרים רבים, בנוסף סובל מכאבי גב ונזקק לכדורים עד היום (עמוד 24 שו 18-21 לפרוטוקול).

העד נשאל ביחס להודעתו במשטרה והטענה כי במסגרתה לא מסר פרטים מדויקים וכי יש בכך כדי לפגוע במהימנותו. בתשובה לכך מסר (עמ' 25 שו 7-9 לפרוטוקול):

"מתי אני הייתי במשטרה לא הייתי יודע כלום. רבע מליון שקל, אתה לא תזכור משהו, אתה אין ראש ברבע מיליון שקל. אתה לא תצליח להגיד משהו. אחרי קיבלתי תרופות, אדוני...אני קיבלתי תרופות, חזרתי למשטרה ואמרתי את האמת".

עוד הוסיף, שהעסיק בעבר מספר נהגים ומעולם לא נשדד.

בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 1, מסר המתלונן כי בסה"כ הוא העסיק עשרים נהגים קודם שהעסיק את הנאשם 1. כשנשאל לגבי הסיבה להפסקת עבודתו של הנהג האחרון שעבד עימו, ענה המתלונן, כי הנהג האחרון בשם נאסים סוויטי, עבד עבורו במשך חודשיים ואז חזר לעבוד כנהג אוטובוס בחברה משפחתית. לפניו העסיק נהג אחר במשך שנתיים וחצי שעזב גם הוא לטובת הצטרפות לעסק של אביו (עמ' 26 שו 4-13 לפרוטוקול).

המתלונן מסר, כי במסגרת תפקיד הנהג הוא נדרש היה להיסע אותו לתל אביב, להמתין לו ברכב עד לסיום עסקיו ואז להסיע אותו חזרה לכפר. עבור כל יום עבודה היה משלם המתלונן לנהג 400 ₪. המתלונן מסר כי הנהגים הקודמים ידעו אודות עיסוקו כסוחר זהב, אך לא ידעו היכן היה מסתיר את הכסף (עמ' 28 שו 11-17 לפרוטוקול).

לשאלת בא כוח נאשם 1, השיב המתלונן כי במידה ונבצר מנהג להסיע אותו, אז היה המתלונן נוסע ברכבו הפרטי למחסום ומשם ממשיך ברכבת, אולם מעולם לא העסיק נהג לנסיעה חד פעמית ומעולם לא נשדד (עמ' 29 שו 5-7 לפרוטוקול).

לשאלת בא כוח הנאשם 1, אישר המתלונן כי הוא מתגורר במחוז חברון, בכפר דיר סאמת. כמו כן, אישר כי רבים מבני כפרו עוסקים בסחר בזהב וכי הוא ומשפחתו מוכרים באזור כמי שעוסקים בסחר בזהב וכי כחלק ממהלך העסקים, הוא קונה זהב ומכניס אותו לשטחים. המתלונן אישר, כי בקרב סוחר הזהב, היה זה עניין שבשגרה לצאת מהשטחים עם סכומי כסף גדולים לכיוון תל אביב ולשוב לשטחים עם זהב או תכשיטים. כך כשנשאל (עמ' 30 שו 4-8):

ש: זאת אומרת נתון בסיסי, מי שמכיר אותך יודע, אם אתה הולך לתל אביב, אתה הולך עם כסף?

ת: נכון.

ש: לא צריך להיות חכם גדול, נכון?

ת: לא, רגיל, שם כסף פה ואתה יוצא לעבודה.

המתלונן הוסיף כי היה נוהג לנסוע לתל אביב לצורך עסקיו כחמש פעמים בשבוע.

המתלונן אישר כי תושבי השטחים ובכפר מגוריו יודעים שהוא סוחר בזהב, כך נשאל (עמ' 30 שו' לפרוטוקול 17-18):

ש: ובשטחים בכפר סמית, גם יודעים שאתה קונה מתל אביב תכשיטים?

ת: כן.

המתלונן העיד כי נהגו הקודמים היו תושבי ירושלים כולם וכך התאפשר לו לרשום את המכונות על שמם. לשאלת בא כוח הנאשם 1 כי שם משפחתו של אחד הנהגים, נאסים סוויטי, נקשר עם חמולה גדולה בכפר דורא, השיב המתלונן כי הוא יודע שיש משפחה קטנה סוויטי בדורא, אך הנהג שלו היה מירושלים. באופן דומה, שם משפחתו של נהג אחר, חאזם נאסר, נקשר לחמולה גדולה בחברון, בעניין זה השיב המתלונן כי הנהג במקור מירושלים ואינו מכיר את משפחתו (עמ' 30-31 לפרוטוקול).

כמו כן מסר המתלונן כי הוא היה נוהג לסמוך על הנהגים ולעיתים היה מפקיד בידיהם סכומי כסף גדולים לצורך רכישת מכונות ואלה היו מבצעים את הרכישה ומחזירים לו עודף (פרוטוקול מיום 06.07.17, עמ' 31, שור' 13-17).

המתלונן נשאל לגבי אופן התיאום עם נהגיו (עמ' 32 שו' 4-12 לפרוטוקול):

ש:אוקי. יש לך, אתה רוצה לעשות עסקים בתל אביב מחר, בסדר? אתה צריך נהג נכון?

ת: נכון.

ש:אז אתה מתקשר ואומר לנהג, בוא?

ת: לא.

ש: תבוא בשעה 09:00?

ת: הוא מתקשר אלי, לא אני מתקשר. יש עבודה מחר או אין.

ש: הנהג, התפקיד שלו זה להתקשר אליך לשאול אם יש מחר או אין?

ת: כן.

המתלונן השיב בשלילה לשאלת בא כוח הנאשם 1 האם היה המתלונן בפרקליטות טרם עדותו לפני בית המשפט וענה כי היה רק במשטרה. עם זאת לאחר שהובהרו לו הדברים השיב כי היה בפרקליטות ושוחח עם אחד הפרקליט. המתלונן אישר כי בעת שהיה בפרקליטות הוקראה לו כל הודעותיו במשטרה.

המתלונן הסביר כי מאז אירוע השוד נושא הדיון הוא שוכח דברים. (עמ' 34 שו 11-13 לפרוטוקול):

ש: הבנתי, איזה תרופות אתה לוקח?

ת: כל התרופות.

ש: כל התרופות, בסדר, אז יש לך בעיה שאתה שוכח דברים?

ת: אני לוקח תרופות אני אומר לך, יש לי בעיה מאותו רגע, מאותו יום של השוד.

ש: ומאז אתה שוכח?

ת: כן.

כנשאל מתי הרגיש שההכרה שלו חוזרת, ענה המתלונן, אחרי חודש. (עמ' 40 שו 19-20 לפרוטוקול).

לשאלת בא כוח הנאשם 1 מסר המתלונן כי ביום השוד, לאחר ששוחרר מבית החולים, נסע לתחנת המשטרה יחד עם חמו, נשעאת, וגיסו איברהים. המתלונן העיד, כי מסר בחקירתו על סכום הכסף שנשדד, עם זאת, העיד כי לא היה במיטבו ואינו זוכר את כל הפרטים שמסר. מספר ימים לאחר מכן, לאחר שהתאושש וחש בטוב חזר לתחנת המשטרה, מלווה בחמותו, לובנה, ומסר גרסה מלאה ומפורטת. בעניין זה ראו פרוטוקול מיום 06.07.17, עמ' 39, שור' 5-8, 25-32:

"ש: ביום האירוע כבר היית בתחנה וסיפרת להם מה היה נכון? ביום שתקפו אותך היית בתחנה.

ת: כן. אבל אני לא יודע כלום. היה לי דם ולא הייתי מקשיב שום דבר. אחרי אני ישבתי והלכתי וסיפרתי..." וכן: "אני לא הייתי מקשיב מה אני אומר בכלל. אחרי זה ישבתי בבית ולקחתי כדורים, התעוררתי מזה ונסעתי לחקירה, הסברתי מה שהיה ולקחתי את המשטרה והראיתי להם מאיפה ירדנו ואיפה הסתובבנו. איך החבאתי את הכסף, הבאתי את הכסף..."

ש. כ. ה. טפרברג: מה אמרת להם ביום האירוע?

ת: לא הייתי זוכר מה אני אומר להם.

ש.כ.ה. טפרברג: אתה לא זוכר מה אמרת להם?

ת: לא. רבע מליון אתה לא תזכור ומכות בראש.

לשאלת בא כוח הנאשם 1 השיב המתלון כי לא שיקר בדבר, בחקירתו הראשונה במשטרה ביום האירוע (פרוטוקול מיום 06.07.17, עמ' 41, שור' 19-23).

במסגרת חקירתו השנייה, נלקח המתלון למקום האירוע ושחזר בפני החוקרים היכן אסף אותו הנאשם 1, היכן עבר את הגדר והיכן הוכה על ידי הנאשמים 2 ו-3. ביום 10.07.17, ארבעה ימים לאחר החקירה השנייה, נחקר המתלון בשלישית וביום 13.07.17 נחקר ברביעית. המתלון אישר כי כל מה שמסר בעדותו אמת.

לשאלת בא כוח הנאשם 1, מסר המתלון כי הרעיון לעקוף את הפקק על ידי חצייה רגלית דרך אל מח'רור הייתה של הנאשם 1 ושנהגיו הקודמים לא היו לוקחים אותו משם. במקרה הנוכחי הנאשם 1 התעקש כי המעבר דרך אל מח'רור תהיה מהירה יותר ולכן נסעו באופן הזה.

המתלון נשאל כמה פעמים היה נוהג לעבור במחסום (עמ' 47 שו 18-27 לפרוטוקול):

ש:....כמה פעמים אתה עובר במחסום הזה בחודש, בערך?

ת:עניי חמש פעמים, שלוש פעמים. ובהמשך... אבל לא מסתובב דרך המחרור שהדרך הביא אותי.

ש.כ.ה.ט: אתה הולך ישר למחסום?

ת: ישר למחסום ולא עוצר אותנו.

לאחר מכן נשאל המתלון לעניין הפקקים במחסום המנהרות (פרוטוקול מיום 06.07.17 עמ' 48, שור' 9-18):

ש: ...כשאתה רואה שיש פקק במחסום של המנהרות, אתה אומר לנהג, תסתובב, תעבור דרך 300?

ת: לא. הוא לבד מסתובב, לא אני אומר לו.

ש: אז מה אתה עושה?

ת: הוא הנהג, אני רק בטלפון מדבר בטלפון ועובד בטלפון.

ש.כ.ה.ט: אז מה קרה פה עכשיו?

ת: פה באנו בבוקר, רצינו לעבור, יש פקק, אומר לי בוא נסתובב מאחורה.

ש.כ.ה.ט: למה לא דרך 300?

ת: אין לנו זמן היה. אני אין לי זמן לעשות סיבוב ל-300."

בהמשך נשאל המתלון, כמה זמן לקח לו מרגע שנאשם 1 הוריד אותו בעוקף ועד שהוא יורד בואדי וממתין לו בכביש,

על כך ענה המתלונן עשר דק רבע שעה. כמו כן נשאל (בעמ' 50 שו 9-6):

ש: עכשיו, אתה איש חכם, אתה במקום להמתין 15 דק במחסום או אפילו 40, אתה מוכן ללכת ברגל 15 דק?

ת: עשר דק' אמרתי לך.

ביום 21.01.18 המשיכה חקירתו הנגדית של המתלונן על ידי בא כוח הנאשם 1. המתלונן נשאל על ידי בא כוח הנאשם 1 על דברים שאמר בהודעתו במשטרה. המתלונן מסר כי ביום השוד הגיעו לזירה ניידת משטרה ואמבולנס וכי הוא ביקש להתפנות לביה"ח "אל מקאסד". המתלונן שהה בבית החולים כשעתיים ולאחר מכן פנה לבית גיסיו בכפר חוסאן.

לשאלת בא כוח הנאשם, מתי סיפר לקרוביו לראשונה על התרחשות השוד, ענה שכאשר הגיעה המשטרה לזירת המקום ובטרם פונה לביה"ח ביקש טלפון מאחד השוטרים והתקשר לבאדר, שהיה שותפו בחנות התכשיטים וזה סיפר את שאירע למשפחתו (פרוטוקול מיום 21.01.18, עמ' 26).

המתלונן אישר כי מסר לשוטרים שהגיעו לזירת האירוע כי הוא נשדד ונגנב ממנו סכום של 250,000 ₪, תעודת הזהות, אישור השהייה בישראל וטלפון נייד (פרוטוקול מיום 21.01.18, עמ' 28, שור' 11-19).

המתלונן נשאל על ידי בא כוח הנאשם 1, כיצד ידע בזמן מסירת המידע הראשוני בזירת האירוע כי נגנבו ממנו 250,000 ₪ שהרי 100,000 ₪ היו מוחבאים מתחת לשטיח במכונית בה הוסע למעבר וסביר להניח שלא ידע היכן הרכב או המזומנים בטווח הזמן המידי לאירוע. בתחילה השיב המתלונן כי כאשר דיבר עם באדר אמר לו שימסור למשפחתו שנשדד ושיחפשו האם הכסף נמצא במכונית:

"ת: הבן אדם שדיברתי איתו שאמרתי לו שיש שוד, אמרתי לו גם יש מתחת לכיסא כסף תגיד להם שיחפשו.

ש: מי זה להם?

ת: למשפחה שלי. ואין..." (פרוטוקול מיום 21.01.18, עמ' 32-33, שור' 23-24, 1-2).

בהמשך, כאשר נשאל מתי הורה למשפחתו לחפש את הכסף במכונית, השיב כי לאחר שחזר מבית החולים (פרוטוקול מיום 21.01.18, עמ' 34, שור' 12-16):

ש.כ.ה.ט: השאלה מתי אתה אמרת למשפחה שלך לחפש באוטו.

ת: מתי חזרתי.

ש.כ.ה.ט: אחרי שחזרת מבית החולים?

ת: כן...

כמו כן, לשאלת בא כוח הנאשם 1 מדוע סיפר לאנשי מד"א שנכחו במקום רק על גניבת הכסף ולא הזהב והתכשיטים השיב (עמ' 35, שור' 6-10 לפרוטוקול):

"אבל אני לא אמרתי להם זהב, מד"א לא משטרה שאני אסביר להם... אמרתי להם היה עליי שוד ולקחו לי כסף והמעיל שלי"

בא כוח הנאשם 1 הפנה את המתלון לדברים שאמר בהודעתו הראשונה במשטרה מיום 04.07.16:

"שאלתי אותו למה אתה לא נוהג, אחמד לא ענה לי בכלל, פתאום ראיתי משמאל רכב שחלף אותנו מסוג מאזדה 2 קטנה, ברכב זיהיתי את איימן יוסף חוסיין, שהוא אח של אחמד, והיה עם איימן עוד אחד ברכב השני, לא מכיר אותו" (עמ' 40, שור' 12-15 לפרוטוקול).

המתלון טען כי לא היה במיטבו בחקירה, אינו זוכר מה נשאל ומה ענה. בא כוח הנאשם 1 הפנה לחלקים נוספים מתוך הודעתו הראשונה של המתלון במשטרה, לכל ההפניות השיב המתלון כי "לא היה בהכרה" ואינו זוכר מה מסר. כמו כן נשאל המתלון האם ראה את איימן חוסיין והאם ייתכן שהיה שם ולקח חלק בשוד, המתלון השיב, כי אינו יודע (עמ' 43, שור' 21-24 לפרוטוקול).

המתלון מסר כי הכיר את הנאשם 1 דרך רבאעיה, נהגו לשעבר וקרוב משפחתו של הנאשם 1. המתלון הכיר את הנאשם 1 קרוב לשנתיים טרם העסקתו, עם זאת מסר כי מדובר היה בהכרות שטחית וכי היה רואה אותו כאשר היה מגיע לביתו של פיראס רבאעיה (פרוטוקול מיום 21.01.18, עמ' 49, 4-7).

המתלון אישר כי גם בסביבה של ג'אבל מוכאבר היה ידוע כי הוא עוסק במסחר בזהב (פרוטוקול מיום 21.01.18, עמ' 50, שור' 5-12).

בא כוח הנאשם 1 הפנה את המתלון להודעתו השנייה במשטרה מיום 06.07.16 בה חזר על דברים שאמר בהודעתו הראשונה ובין היתר כי אחד התוקפים היה אחיו של הנאשם 1 וכי את השני לא הכיר. בעניין זה ראו עמ' 51, שור' 9-12, 14-15 לפרוטוקול שם ציטט ב"כ הנאשם 1 מההודעה של המתלון במשטרה הנ"ל:

"אחמד עצר את הרכב שלנו בצד ואמר לי 'יש אנשים'. ואני ראיתי מאזדה, לא יודע איזה צבע, עומדת בצד השני של הכביש, עם הפנים לכיוון מחסום המנהרות, ירדו ממנה שני בחורים ריססו אותי במשהו נראה לי גז מדמיע כי לא יכולתי לפתוח את העיניים, אחמד אמר לי בן זונה, וגררו אותי לוואדי" וכן "מתחת לכביש כמה ספורים ביחד עם השניים, אחמד, אח של אחמד ובחור שלישי שאני לא מכיר".

במסגרת הודעה זאת מסר המתלון כי האדם השלישי חבש לראשו כובע גרב על פניו, עם זאת, הביא לחוקרים תמונה מהפייסבוק וטען כי מדובר בבחור השלישי שהכה אותו (עמ' 52, שור' 1-7 לפרוטוקול). בחקירה שהתקיימה ביום 13.07.16 נשאל המתלון האם הוא בטוח כי אחיו של הנאשם 1, איימן, לקח חלק במעשה השוד והשיב כי לא ראה

את איימן אלא שמע את שמו ומכך הסיק כי מדובר בו (עמ' 67, שור' 14-9 לפרוטוקול).

לכל הפניות אלה מהחקירה ענה המתלונן שוב ושוב כי אינו זוכר וכי לא היה בהכרה (עמ' 51 לפרוטוקול).

המתלונן אישר כי המנהג להחביא כסף מתחת לשטיח סמוך לנהג הוא דבר ידוע ורווח בקרב סוחרי הזהב וכי הדבר היה ידוע לנהגיו הקודמים ולבני משפחתו (עמ' 60, שור' 15-7 לפרוטוקול). זאת בניגוד לדברים שמסר בהודעותיו במשטרה לפיהם רק הוא והנאשם 1 ידעו על מקום המסתור (עמ' 63, שור' 1 לפרוטוקול).

בא כוח הנאשם 1 ביקש להפנות למזכר מיום 18.07.16 המתאר את פלט מצלמות האבטחה ממחסום המנהרות. לפי המזכר, נראה הרכב של המתלונן עבר במחסום כאשר רק הנהג, הנאשם 1, נמצא בו. צילום זה עומד בסתירה להודעות שמסר המתלונן עד ליום זה, לפיהן עבר את המחסום יחד עם הנאשם 1 ברכב ולאחר מכן הופיע אחיו של הנאשם 1 ואדם שלישי ותקפו אותו (פרוטוקול מיום 21.01.16, עמ' 63, שור' 24-7). המתלונן השיב כשנתבקש ליישב סתירה זו, כי לא היה בהכרה ואינו זוכר.

בא כוח הנאשם 1 הפנה להודעה של המתלונן מיום 18.07.16 בה נשאל אודות האדם השלישי. יצוין כי במועד זה נחקר המתלונן תחת אזהרה בחשד לשיבוש הליכי משפט ומסירת פרטים שקריים בחקירה. המתלונן נשאל בחקירה במשטרה, האם הוא מכיר את הבחור שחבש כובע והשיב "בחיים לא ראיתי אותו". לאחר מכן נשאל אם יוכל לזהות אותו והשיב "לא, לא יכול כי ריססו אותי ואני הייתי מעולף". לאור זאת, נשאל ע"י החוקרים במשטרה מניין ידע להביא את התמונה של התוקף לכאורה מהפייסבוק, על כך השיב שטען זאת על סמך חברותם של הנאשם 1 והאדם השלישי בפייסבוק. בנוסף, הסביר בחקירתו במשטרה כי הביא דווקא את התמונה הזאת ולא של אחר מפני שאדם אחר הביא לו דווקא את תמונה זו ענה בחקירה כך בשורה 37: "יש רק זה, זה מה שמצאתי. זה לא אני, משהו הוציא לי אותה"

גם בתשובה להפניות אלו ע"י ב"כ נאשם 1, השיב המתלונן בעדותו לפני כי אינו זוכר.

ביום 19.12.18 נחקר המתלונן חקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 2. המתלונן מסר כי כבר לא עוסק בתחום הזהב. כמו כן מסר כי הפסיק להעסיק נהגים ישראלים אלא רק נהגים שמכיר וכן שנכנס לישראל בעזרתו של נהג של אחיו שהינו ישראלי (פרוטוקול מיום 19.12.18, עמ' 87, שור' 20-9).

לבקשת בא כוח הנאשם 2, הציג המתלונן את אישור השהייה בישראל וכן כרטיס מטעם לשכת המסחר הפלשתינאית. באשר לאחרון, יצוין כי תוקף הכרטיס פג בחודש דצמבר 2017. המתלונן הסביר כי לא חידש את הכרטיס מאחר שאינו משתמש בו יותר (עמ' 94, שור' 9-8 לפרוטוקול). לשאלת בא כוח הנאשם 2, השיב המתלונן כי לא דיווח על אירוע השוד ללשכת המסחר הפלשתינאית. בנוסף, הסביר כי הוא עצמו לא היה מעורב בחקירת האירוע על ידי המשטרה הפלשתינאית אלא אביו הוא שהגיש את התלונה וכי למיטב ידיעתו לא נעשה עם התלונה דבר שכן האירוע התרחש בשטח הארץ (עמ' 94, שור' 25-14 לפרוטוקול).

לשאלת בא כוח הנאשם 2, השיב המתלונן כי אינו בעל ביטוח חיים או תאונות אישיות וכן כי החנות בבעלותו אינה מבוטחת (עמ' 96, שור' 22-8 לפרוטוקול).

לשאלת בא כוח הנאשם 2 השיב המתלונן כי מאז האירוע נשוא הכתב האישום לא נכנס לישראל, מלבד לדיונים בבית המשפט, ולא חידש את תוקף אישור השהייה בישראל. (עמ' 98, שור' 6-1 לפרוטוקול). המתלונן הסביר כי הוא עסוק בעבודתו בחנות, וכי במקום להיכנס לישראל לצורך שיתוף פעולה עסקי עם סוחרים ישראלים, הוא נפגש איתם במעברים (עמ' 99, שור' 31-24 לפרוטוקול).

בא כוח הנאשם 2 ביקש לערער את מהימנותו של העד ביחס לשאלה מה נגנב, אם בכלל. בעניין זה, התבקש המתלון להמציא חשבוניות המעידות על כך שיום קודם לאירוע נשוא כתב האישום פרט את סכום הכסף שטען שנשדד ממנו, כפי שהעיד שעשה בחקירה קודמת (עמ' 102, שור' 24-31 לפרוטוקול). המתלון הסביר, כי יום לפני השוד סגר עסקה עם בעל חנות תכשיטים מרמאללה בסך 130 אלף ₪. לצורך כך, העביר לו אחיו את הסכום המדובר יום לפני השוד. המתלון מסר, כי לא נחתם חוזה בין הצדדים אלא פרטי העסקה נסגרו טלפונית (עמ' 103 לפרוטוקול).

לשאלת בא כוח הנאשם 2 מסר המתלון כי לעיתים ישן בבית הורי אשתו בחוסאן כשצריך לנסוע לעסקיו. המתלון ציין כי הוא מצוי בקשרים טובים עם משפחתה של אשתו וכי הוא מסייע להם כלכלית (פרוטוקול מיום 19.12.18, עמ' 111, שור' 1-6).

המתלון אישר כי בתקופה שקדמה לאירוע נשוא כתב האישום היו בבעלותו מספר חנויות, ביניהם חנויות בגדים, בהן היה שותף עם נוספים. נכון לזמן מתן העדות הייתה בבעלות המתלון חנות תכשיטים אחת בחברון. בשלב זה של הדיון המתלון מסר, כי יום לפני מתן עדות זו ערך עסקה בסכום 118,400 ₪ בנצרת, זאת על אף שבתחילת עדותו טען מאז השוד לא נכנס לישראל אלא לצרכי הדיונים בתיק זה בבית המשפט. המתלון הסביר את הסתירה בכך, כי למעשה נכנס לישראל עשרה ימים עובר למתן עדותו וכי לא דיין בדבריו מתוך חשש שיגנבו ממנו (עמ' 114, שור' 7-26 לפרוטוקול).

בפני המתלון הוצג שרטוט המתאר את דרך הנסיעה של המתלון ביום האירוע, מכיוון הכפר חוסאן למחסום המנהרות והכביש העוקף באזור אל מח'רור שם עבר המתלון והותקף לטענתו. המתלון אישר את המסלול והשרטוט הוגש וסומן כ-7/ (פרוטוקול מיום 19.12.18, עמ' 126, שור' 8-29). המתלון הסביר כי ביום האירוע, הנהג, הנאשם 1, אמר לו כי אזור מחסום המנהרות עמוס ושיש פקקים, ועל כן סטו ימינה מנתיב הנסיעה דרך אל מח'רור (עמ' 127, שור' 1-14).

לשאלת בא כוח הנאשם 2, השיב המתלון כי בינו ובין הנאשם 2 הכרות מוקדמת. המתלון אישר כי הזמין את הנאשם 2 יחד עם נוספים לארוחת "על האש" בים המלח. עם זאת, השיב כי אינו זוכר אם ראה אותו בשוד מושא כתב האישום. בעניין זה ראו עמ' 131, שור' 24-25 לפרוטוקול:

ש. כה ט: ראית אותו שם?

ת: אני אמרתי לך אני לא זוכר כלום. כל מה שאצלי הסברתי אותו בחקירה".

וכן ראו שם בעמ' 132, שור' 8-13:

"ש: ראית את מר פארס רביע באירוע? האם מר פארס תקף אותך? האם מר פארס רביע נכח שם? ראית אותו במו עיניך משתף או חלק מהשוד? ראית אותו במו עיניך?

ת: לא ראיתי

ש: בלבן של העיניים.

ת: לא ראיתי".

לשאלת בא כוח הנאשם 2 השיב המתלון כי אינו בתחרות עם סוחרים אחרים וכי מעולם לא היו לו סכסוכים עסקיים עם סוחרים או לקוחות (**עמ' 141, שור' 12-29 לפרוטוקול**).

ביום 14.02.19 נחקר המתלון חקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 3. המתלון נשאל מספר שאלות, ביניהם, האם זיהה את הנאשם 3 ביום השוד וכמה מבין התוקפים היו רעולי פנים. המתלון השיב לכלל השאלות כי אינו זוכר וכי כבר מסר למשטרה את כל פרטי האירוע.

ב. עדות מר טל מזרחי

ההודעה הוגשה בהסכמת הצדדים וסומנה כ-ת/1. בתמצית, טל מזרחי (להלן: **מזרחי**) מסרה בהודעתה במשטרה כי ביום 03.07.16 עת נסעה בכביש המנהרות מגילה לכיוון גוש עציון, בסמוך למחסום ראתה בחור שותת דם מראשו, לבוש תחתונים וחולצה קרועה בצבע כחול. הבחור ניסה לעצור את רכבה אך היא נבהלה ועקפה אותו משמאל. לאחר שראתה במראה כי הוא מנסה לעצור מכוניות נוספות, עלה בדעתה כי הוא עבר תאונת דרכים ולכן התקשרה לדווח למשטרה.

מזרחי מסרה, כי לא הכירה את האיש היכרות מוקדמת וכי הוא היה לבדו ולא החזיק בתיק או בחפץ כלשהו. בפניי מזרחי הוצגה תמונתו של המתלון והיא זיהתה אותו כאותו איש שותת דם.

ג. עדות גברת לובנה עלי שאוקת חממה - חמותו של המתלון

בדיון שהתקיים ביום 14.02.19 העידה לפניי גברת לובנה עלי שאוקת חממה (להלן: **"לובנה"** או **"העדה"**), חמותו של המתלון המתגוררת בכפר חוסאן. לובנה מסרה כי בתה מתגוררת בדיר סאמת.

העדה מסרה כי ביום 03.07.16 הגיע הנהג, הנאשם 1, ואסף את המתלון אשר באותו לילה ישן בבית חמיו בחוסאן. לאחר כשעה חזר הנאשם 1 החנה את הרכב וקרא לבנה מוחמד. באותו זמן, עמדה העדה במרפסת הבית שהשקיפה על הכביש. סבתא של מוחמד קראה למוחמד שישן באותו זמן על מנת שירד לנאשם 1. מוחמד ירד לכביש, הנאשם 1 מסר לו את מפתחות הרכב וסיפר לו כי המתלון נתפס. העדה ציינה כי הנאשם 1 מיהר ללכת (**עמ' 169, שור' 15-18 לפרוטוקול**). בנוסף ביקשה להדגיש כי בדרך כלל, המתלון היה מתקשר לנאשם 1 לצרכי עבודה ואילו באותו יום היה זה הנאשם 1 שהתקשר לקבוע עם המתלון (**עמ' 165, שור' 20-22 לפרוטוקול**). עוד ציינה כי קיבלו שיחת טלפון שהמתלון קיבל מכות, אז הם נסעו לבית חולים הדסה (**עמ' 166 שו 5-9 לפרוטוקול**). העדה הצביעה על נאשם 1 שישב באולם כנהג של המתלון, בנוסף הוצגה בפניי העדה תמונה של הנאשם 1 אותו זיהתה כנהג של המתלון ביום האירוע, וכן אישרה את חתימתה על התמונה (**עמ' 170, שור' 6-13**). התמונה הוגשה וסומנה כ-ת/2.

בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 1, מסרה לובנה כי הנאשם 1 היה אוסף את המתלון מדי יום, מלבד שישי ושבת, לעבודה. העדה מסרה, כי הנאשם 1 היה מגיע ברכבו, מחנה אותו בסמוך לביתה והיה מסיע את המתלון ברכב הסקודה ששייך למתלון (**פרוטוקול מיום 14.02.19, עמ' 172**).

לשאלת בא כוח הנאשם 1, הבהירה לובנה כי ראתה את הנאשם 1 בבוקר כאשר הגיע לאסוף את המתלון אולם לא ראתה אותו כאשר החזיר את הרכב. העדה הסבירה כי בנה, מוחמד, הוא שנפגש עם הנאשם 1 כאשר האחרון הביא לו את מפתחות רכב הסקודה, סיפר לו כי המתלון נעצר ומיהר להסתלק מהמקום (**עמ' 175, שור' 3-14 לפרוטוקול**).
עמוד 12

לובנה סיפרה, כי למשמע הדברים היא התקשרה מיד לבעלה, וכי היא וביתה בכו. לאחר מכן, קיבלה שיחת טלפון לפיה המתלון נמצא בבית החולים הדסה. העדה ובתה, אשתו של המתלון מיהרו לבית החולים שם פגשו גם את בעלה. לובנה ציינה כי לשלושתם היה היתר כניסה זמני לארץ לרגל הרמדאן (**עמ' 179, שור' 2-25 לפרוטוקול**). כאשר היו בהדסה, קיבלו שיחת טלפון מדודו של המתלון אשר סיפר להם כי המתלון פונה לבית החולים "אל מוקאסם" אך כבר בדרכו חזרה הביתה (**עמ' 179, שור' 23-24**). לשאלת בא כוח הנאשם 1, השיבה לובנה כי משפחתו של המתלון הגיעה לביתם עוד לפני שחזר המתלון מבית החולים. משפחתו של המתלון בדקו את הרכב וערכו בו חיפוש (**עמ' 180, שור' 13-21 לפרוטוקול**). כמו כן, מסרה כי לא הייתה בקשר טלפוני עם המתלון מיד לאחר אירוע השוד (**עמ' 181 לפרוטוקול**).

לשאלת בא כוח הנאשם 3, הסבירה לובנה כי היא וביתה בכו עם היוודע כי המתלון נתפס, מפני שהיו עצובות כי ידעו שיש ברשותו כסף וזהב רב. העדה מסרה, כי היא הרגישה שקרה משהו חמור שכן המתלון הוא בעל היתר כניסה לישראל ולכן לא הייתה סיבה לכך שייתפס (**עמ' 181, שור' 14-24 לפרוטוקול**).

לובנה מסרה כי על פי רוב, המתלון היה מביא לה את הכסף והזהב והיא הייתה מחביאה אותם בכספת ומוציאה על פי דרישתו. בבוקר נשוא כתב האישום טענה לובנה, כי הוציאה עבורו כ-2 ק"ג זהב וכ-100 אלף ₪ (**עמ' 182, שור' 2-12 לפרוטוקול**). עוד מסרה, כי אינה יודעת היכן המתלון נוהג להחביא את הכסף מרגע שנכנס למכונית לצורך נסיעתו העסקית וכי רק המתלון והנהג יודעים על מקום החבאת הכסף במכונית (**עמ' 182, שור' 16-20 לפרוטוקול**). העדה סיפרה כי ביום האירוע, לאחר שהמתלון שב לביתה וסיפר להם על שאירע, נסעה יחד עם אחיו של המתלון למקום בו בוצע השוד וחיפשו אחר הטלפונים של המתלון אולם לא מצאו דבר (**עמ' 183, שור' 9-19**).

לובנה מסרה, כי לאחר שהמתלון שב מבית החולים, סיפר להם כי הותקף ורוסס בגז כלשהו מיד לאחר שעבר את המחסום ברכב. לדבריה, המתלון זיהה צל של שני אנשים בזמן התקיפה. לובנה לא ידעה למסור את שמות התוקפים (**עמ' 185, שור' 7-23 לפרוטוקול**). במהלך עדותה ציינה העדה מספר פעמים שהנאשם 1 מסר את המפתחות לבנה מוחמד, כך בעמוד 169 שו 16, עמוד 175 שו 5-6, מאידך, ציינה כי הנאשם 1 השאיר את האוטו מונע (כך בעמוד 167 שו 24: "בא (הכוונה לנאשם 1 ד.ט) ועצר את הרכב כשהיה פועל". בעמוד 168 שו 6-8: שאלת כבוד השופט: "ביום האירוע הוא השאיר את הרכב בפעולה? כשהרכב עובד? ש: מונע? הוא עזב אותו ככה את הרכב. ת: כן". עמוד 169 שו 4: "הוא בא וחנה את הרכב והשאיר אותו מונע" עמוד 176 שו 4: ש: אז למה את כל הזמן היה חשוב לך להגיד שהרכב היה מונע למרות שלא ראית את זה? ת: כי הבן שלי אמר לי שזאת פעם ראשונה שהנהג משאיר את הרכב מונע" ש: כן אבל תשמעי, איך הרכב מונע כשהוא נותן את המפתח לבן שלך והבן שלך מביא לך את המפתח? ת: אני רק.. כשנתבקשה ליישב סתירה זו, לא נתנה העדה הסבר הגיוני (ראו עמוד 177 שו 6-20 לפרוטוקול).

ד. מר נאסיב סווידי

בדיון שהתקיים ביום 14.02.19 העיד לפניי נאסיב סווידי (**להלן: "סווידי" או "העד"**), נכון למועד הדיון עבד כנהג אוטובוס. סווידי תיאר כי אביו הינו חבר של המתלון והוא הציע לו לעבוד כנהג של המתלון שעובד בתחום הזהב (**עמ' 188, שור' 20-24 לפרוטוקול**).

סווידי עבד עבור המתלון במשך תקופה של כשלושה-ארבעה חודשים, במהלכם היה אוסף את המתלון מדי יום ממחסום 300, מסיע אותו ומחזיר אותו לביתו, זאת באמצעות רכב הסקודה ששייך למתלון (**עמ' 189, שור' 9-24**).

לפרוטוקול). הרכב היה רשום על שם סווידי והוא היה נשאר אצלו כל היום אולם היה שייך למתלון (עמ' 190, שור' 20-23 לפרוטוקול). העד ציין, שהוא היה אוסף את המתלון במעבר 300 והמתלון היה מגיע לשם באופן עצמאי, בחזור היה מחזיר את המתלון לבית שלו בתוך השטחים (ראו עמ' 190 שו' 5-15 לפרוטוקול).

סווידי תיאר, כי במסגרת עבודתו עם המתלון, לעיתים המתלון היה מגיע כשעליו כסף ולעיתים כשעליו זהב, והעד היה מסיע אותו לעסקיו ברחבי הארץ בכלל, בתל אביב ובבורסה בפרט (עמ' 192, שור' 17-23 לפרוטוקול). העד ציין, כי ידע שלמתלון כסף וזהב והוא אף היה מראה לו אותם (עמ' 192 שו' 20-23 לפרוטוקול). המתלון היה שומר את הכסף והזהב בווסט אותו לבש על גופו (עמ' 193, שור' 2-5 וגם עמ' 200 שו' 6-9 לפרוטוקול). עוד ציין, שלעיתים היה המתלון שומר כסף מתחת למושב ברכב בו היה יושב (עמ' 200 שו' 12-13).

לאחר כשלושה-ארבעה חודשים ביקש סווידי להפסיק לעבוד עם המתלון. כשנשאל מדוע ענה שמאס במתלון מאחר והמתלון התנהג כמו משוגע "מג'ון" לדבריו (עמ' 193 שו' 8-12 לפרוטוקול) המתלון ביקש את רכבו בחזרה וסווידי הסכים בתנאי שיעשה העברת בעלות. בהתאם להנחיות המתלון, נפגש סווידי עם הנאשם 1 במשרד רישוי והשניים העבירו בעלות על הרכב (עמ' 193, שור' 18-24 לפרוטוקול).

בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 1, פרט העד כי היו לו תנאים טובים בעבודה עם המתלון קיבל שכר של כ-350 ₪ יומית, רכב עם דלק ועבודה קלה. כשנשאל מדוע חרף התנאים הטובים רצה לעזוב השיב העד, כי המתלון היה מתעצבן פעמים רבות היה רועד ו"בקריז" והדבר נמאס עליו (עמ' 196 שו' 2-3 לפרוטוקול). בתוך כך, מסר כי המתלון היה רב בטלפון עם אחיו ועם ספקים שונים (עמ' 199 לפרוטוקול). כשנשאל מהי הסיבה האמתית שהפסיק לעבוד עבור המתלון ענה, כי המתלון אמר לו שפג תוקפו של אישור כניסה לארץ שלו מאחר ויש לו מניעה, והעד לא רצה לעבוד עמו באופן זה (ראו עמוד 197 שו' 5-7 לפרוטוקול) וגם כי נמאס עליו (עמ' 204, שו' 21-24 ועמ' 205, שור' 12-13).

העד מסר כי כשהיה עובד עבור המתלון, הוא היה עובר לישראל דרך מחסום 300 לאחר שעבר בידוק והיה מציג את אישור הכניסה. עוד הוסיף, כי למתלון אין היתר כניסה דרך מחסום המנהרות שכן זה מותר רק לבעלי תעודת זהות ישראלית וכי מעולם לא לקח או העביר את המתלון דרך מחסום המנהרות (עמ' 198 וגם עמ' 206, שו' 6-18 לפרוטוקול).

סווידי אישר כי לעיתים היו מצטרפים אנשים נוספים לנסיעה, ביניהם, דודו של המתלון, עבד יוסף לחרוק, אשר ראה את הכסף והזהב שהיה ברשות המתלון ואף היה מקבל ממנו חלק. כמו כן אישר כי המתלון היה קונה זהב בישראל ומוכר בשטחים (עמ' 201, שור' 7-21). העד מסר, כי המתלון ומשפחתו היו מוכרים היטב בקרב תושבי האזור כמי שעוסקים בסחר בזהב ובתכשיטים (עמ' 203, שור' 8-16 לפרוטוקול). לשאלת בא כוח הנאשם 2, אישר נאסיב כי בזמן עבודתו עבור המתלון היה האחרון נשוי (עמ' 208, שור' 1-4 לפרוטוקול).

לשאלת בא כוח הנאשם 3, מסר סווידי, כי המתלון ניסה לשכנע אותו להמשיך לעבוד עבורו אפילו שפג תוקף אישור הכניסה לישראל. לדבריו, המתלון אמר לו כי הוא רוצה להיכנס לישראל באופן לא חוקי אך סווידי סירב וחדל לעבוד עבורו (עמ' 213, שור' 11-14 לפרוטוקול).

בחקירה חוזרת הבהיר העד, כי המתלון היה נושא עליו סכומי כסף גדולים וחלק היה מחביא בחור שנמצא מתחת לשטיח על רצפת הרכב, במושב הסמוך לנהג (עמ' 213, שור' 18-24).

ה. מר בנימין הרוש

בדיון שהתקיים ביום 14.02.19 העיד לפניי בנימין הרוש (להלן: "הרוש" ו'או' "העד"). לבקשת בא כוח המאשימה זיהה העד את נאשם 2. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום עבד הרוש כראש צוות בחברת התקשורת מל"ס בהתקנות של "יס". נאשם 2 באותה תקופה היה עוזרו של הרוש והיה נוהג עבורו, שכן להרוש לא היה רישיון נהיגה. לדבריו, השניים עבדו יחד במשך תקופה של כשבועיים שלושה שבועות (פרוטוקול מיום 14.02.19, עמ' 216, שור' 5-1).

הרוש תיאר את יום עבודתו במחסן, כך שהיה מגיע בסביבות השעה 07:30, נאשם 2 היה מגיע עם הרכב באזור השעה 07:45-08:00 אז היו מעמיסים ציוד ויוצאים לעבודה בשטח. העד פירט כי לנאשם 2 היה רכב מטעם החברה מסוג פיג'ו פרטנר (עמ' 216, שור' 11-21). העד אישר כי ביום 22.5.16, היתה תאונה עם רכב הפיג'ו והרכב הוחלף לרכב מאזדה 2 עד שהבעלים דאג לתיקונו של הרכב הישן וכעבור כשבועיים שלושה הוחזר לנאשם 2 הרכב המתוקן (עמ' 217 שו 5-8 לפרוטוקול).

בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 2, ציין הרוש כי היחסים בינו ובין הנאשם 2 היו טובים אם כי האחרון היה נוהג להבריז פעמים רבות מהעבודה וכן לא היה זמין לטלפונים (עמ' 220, שור' 17-21 לפרוטוקול). הרוש מסר, כי השניים הפסיקו לעבוד ביחד בסמוך למעצרו של הנאשם 2. בפניי העד הובאה הודעתו במשטרה לפיה שבוע טרם לחקירתו, דיבר עם הנאשם 2 וזה סיפר לו אודות תקיפה שהתרחשה בציר המנהרות. בתגובה, מסר הרוש כי אינו זוכר אך אם אמר זאת בחקירתו במשטרה "יכול להיות שזה נכון" (עמ' 222, שור' 1-16 לפרוטוקול).

ו. מר האני סייד

בדיון שהתקיים ביום 14.02.19 העיד לפניי האני סייד (להלן: "סייד" ו'או' "העד"), בתקופה הרלוונטית עבד בחברת מל"ס בהתקנות של חברת "יס" והיה מעסיקו של בנימין הרוש (העד לעייל) ושל הנאשם 2 למשך תקופה של שלושה חודשים. לדברי סייד, בתאריך 03.07.16, הוא יום האירוע מושא כתב האישום, הגיע הנאשם 2 לעבודה בסביבות השעה 11:00 בבוקר, לאחר שהיה לדבריו במשרד הפנים (עמ' 225, שור' 19-24 לפרוטוקול). באותו יום, הגיע הנאשם 2 לעבודה עם רכב מסוג מאזדה בצבע כחול מודל 2008 ואז החליף אותו עם רכבו של סייד, מסוג ברלינגו, שכן רכב המאזדה היה קטן ולא התאים להעמסת ציוד ועבודת שטח ויצא עם הרוש לשטח. לאחר מכן היו לו כאבים בבטן וחבר שלו אסף אותו לבית חולים. (עמוד 226 שו' 1-6 לפרוטוקול). כשנשאל כיצד יודע את כל המידע הזה, ענה כי כל הפרטים מתועדים במחשב החברה (בהמשך שו 10-12).

ז. מר עידו צור

בדיון שהתקיים ביום 23.05.19 העיד לפניי עידו צור (להלן: "צור"), חוקר זירה במשטרת ישראל. במסגרת תפקידו מגיע לזירת עבירה, אוסף ראיות פורנזיות, ממצאים ומוצגים ומכין דוחות עבור החקירות (עמ' 233, שור' 11-14 לפרוטוקול). ביום האירוע נשוא כתב האישום הגיע למקום ההתרחשות יחד עם קצין הזיהוי, רוני שדה, שם פגש את המתלונן אשר נמצא פצוע בראשו ומדמם מראשו ומרגליו. העד צילם את המתלונן. בתוך כך, סיפר המתלונן, כי ירד מרכבו לכיוון מטע זיתים ושם הותקף על ידי שלושה אנשים. לאחר מכן, ירד צור לנקודה בה המתלונן הצביע כי התרחשה התקיפה. בזירת האירוע נמצאו כתמי דם על עשבים ועל אבנים. כמו כן, נמצא מכשיר טלפון נייד ומקל שבור. צור צילם את הזירה, את הגישה מהכביש אל הזירה, את המוצגים עצמם ואסף את מכשיר הטלפון הנייד והמקל השבור (עמ' 233, שור' 16-27 לפרוטוקול). התמונות האמורות הוגשו לפני בית המשפט וסומנו כ-ת/21. כמו כן, הוגש דו"ח

מסכם של המוצגים שנתפסו בזירה שנערך על ידי צור ואשר סומן כ-ת/22.

בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 1, מסר צור כי בתשאל שערך למתלון לא התרשם מאדם הוזה ומאחר וראו אותו חבול לא חקרו אותו חקירה צולבת ושחררו אותו לקבלת טיפול רפואי (עמ' 235 שו' 1-3 לפרוטוקול). העד אישר, כי הנאשם סיפר להם שישב עם עוד שלושה אנשים ברכב, אשר ריססו אותו בגז בפנים וגררו אותו מחוץ לרכבו לתוך מטע הזיתים (עמ' 239, שור' 9-21 לפרוטוקול). עוד הוסיף, כי למיטב זכרוננו המתלון אמר להם שהכיר רק אחד מהם אבל לא היכרות מעמיקה. צור אישר כי המתלון אמר בתשאל הראשוני שנגנב ממנו כסף, עם זאת לא זכר האם המתלון ציין דברים נוספים שנגנבו ממנו (עמ' 235 לפרוטוקול). לשאלת בא כוח הנאשם 1 אישר צור כי כאשר הגיע לזירה, המתלון כבר היה חבוש לאחר שקיבל טיפול רפואי ראשוני ממד"א (עמ' 236, שור' 19-31 לפרוטוקול). צור ציין, כי אינו יודע באיזה אופן התפנה המתלון לבית החולים (עמ' 237, שור' 4-6 לפרוטוקול).

לשאלת בא כוח הנאשם 1 מסר העד כי זירת האירוע הייתה רחוקה מהכביש הראשי-כביש 60, מרחק של כ-500 מטר. עוד אישר, כי אורך המקל שנמצא הוא כ-20 ס"מ. העד מסר, כי במסגרת איסוף הממצאים נלקחו דגימות הן מהמקל והן ממכשיר הטלפון הנייד וכי מלבד הממצאים שציין בחקירתו הראשית, לא נמצאו ממצאים נוספים (עמ' 237, שור' 7-26 לפרוטוקול).

בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 3, מסר צור כי תוצאות הממצאים לא ידועות לו שכן הן מגיעות לאנשי החקירות בלבד. (עמ' 240, שור' 2-5 לפרוטוקול).

ח. מר גלעד כהן

בדיון שהתקיים ביום 23.05.19 העיד לפני גלעד כהן (להלן: "כהן"), בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שימש כראש צוות החקירה. יצוין כי חקירות שלושת הנאשמים מיום 20.07.16 הוגשו בהסכמת הצדדים לבית המשפט.

כהן תיאר כי מספר ימים לאחר האירוע, הגיע לזירה יחד עם רפ"ק ליאור בן שלום, שוטר בצוות בשם יורי סטטניקוב ועם המתלון במטרה לצלם, על פי הדרכתו, את המסלול שעשה עד לאירוע השוד (עמ' 241, שור' 18-20 לפרוטוקול). לאור היותו של המתלון חלפן כספים, שאל אותו כהן, האם הוא תמיד מחזיק בסכומי כסף גדולים. המתלון השיב בחיוב ולבקשת כהן הוציא מכיסו הווסט שלבש שטרות רבות ותכשיטים (עמ' 242, שור' 1-5). מזכר הובלת המתלון לזירת האירוע הוגש לבית המשפט וסומן כ-ת/23.

כהן נשאל אודות פעולות חקירה שנעשו במכשירי הטלפון הניידים של הנאשמים ומסר כי נעשו פעולות פריקה לצורך בדיקת איכונים והודעות. בבדיקות שנעשו נמצאו התקשרויות בין שלושת הנאשמים בבוקר האירוע נשוא כתב האישום וכן נמצא כי הנאשמים מחקו הודעות ששלחו איש אל רעהו (עמ' 243, שור' 1-10 לפרוטוקול). מזכר בדיקת המכשירים הניידים של הנאשמים הוגש לבית המשפט וסומן כ-ת/24.

בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 1, השיב כהן כי אינו זוכר כיצד הגיעו למסקנה שהיו הודעות בין הנאשמים ואלו מחקו אותם. עוד מסר כי העברת המכשירים ליחידת הסייבר לצורך שחזור הודעות מחוקות לא תמיד מצליחה וכי הדבר תלוי בסוגי הטלפון ורמת הטכנולוגיה שנמצאת ברשות יחידת הסייבר באותה עת (עמ' 245, שור' 1-5).

לשאלת בא כוח הנאשם 1, אישר כהן כי טרם ביצע השחזור בשטח, תיאמו עם המתלון את הגעתו לזירת האירוע, עם

זאת, לא זכר אם הדבר נעשה ביום השחזור או יום קודם לכן. בנוסף, השיב כי לא ספר את כמות הכסף שהראה לו המתלון וכן לא בדק האם התכשיטים היו עשויים זהב אמיתי. עם זאת, נראו יקרים לדבריו (עמ' 246, שור 1-19 לפרוטוקול).

באשר להתרשמותו מהמתלון מסר כהן כי: "... לא ברמת האי שפיות אבל בוא נגיד לא העיפרון הכי מחודד בקלמר אם אני יכול להתבטא בצורה הכי אינטליגנטית שאני מכיר אבל לא, לא משהו שהוא לא שפוי... דיבר לעניין" (עמ' 247, שור' 11-17 לפרוטוקול).

לשאלת בא כוח הנאשם 1, השיב כהן כי גרסתו של המתלון הייתה אמנם לא ברורה אך טען כי אין מדובר במצב של גרסאות סותרות (עמ' 248, שור 7-12 לפרוטוקול). בא כוח הנאשם 1 הציג בפניו דברים שונים שמסר המתלון בחקירותיו במשטרה, ובתגובה מסר כהן כי פעמים רבות מתלוננים מתבלבלים בגרסאות הראשונות ועם התקדמות החקירות מחדדים את פערים (עמ' 249, שור' 29-31 לפרוטוקול).

באשר לעובדה שבפעם החמישית המתלון נחקר באזהרה בגין חשד לשיבוש הליכי משפט ומסירת פרטים שקריים, השיב כהן, כי אכן הדבר חריג ולא שגרתי שחוקרים באזהרה מתלון, אם כי הוסיף שהוא עצמו התנגד להחלטה. בעניין זה ראו עמ' 252, שור' 1-5 לפרוטוקול: "אני לא הסכמתי עם המהלך הזה וזה היה מהלך שנעשה על ידי מי שהוביל את החקירה בהיעדרי שזה היה ראש המחלק, ליאור בן שלום, ולאחר מכן החקירות האלה פסקו. זאת אומרת, נכון האיש מוזר, נכון האיש תמהוני אבל אוקיי, מן הסתם הוא נסער, מן הסתם הוא מבולבל, הוא גם יכול להיות מאד שהתבלבל בפרטים...".

בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 2, הסביר כהן, כי ביצוע פעולת חקירה של הובלה והצבעה בזירת האירוע אינו אקט מחייב אלא נעשה בהתאם להחלטת הגוף החוקר וצרכי החקירה. כמו כן, מסר כי לרוב, נעשית פעולת הובלה והצבעה בעבירות חמורות. באשר לעבירה נשוא כתב האישום, הוחלט לבצע הובלה והצבעה במטרה לראות את המיקום המדויק, לבחון האם גרסת המתלון והפרטים שמסר תואמים את המסלול ואת השטח. בנוסף ציין, כי פעמים רבות חזרה אל זירת האירוע מרעננת את זיכרון המתלון (עמ' 258, שור 4-6 לפרוטוקול). כהן שלל את סברתו של בא כוח הנאשם 2 לפיה פעולת ההובלה וההצבעה נעשתה מספר ימים לאחר חקירתו של המתלון באזהרה כאינדיקציה לסתירות בגרסתו ובמטרה להפריך את דבריו (עמ' 258, שור' 9-24 לפרוטוקול).

בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 3, נשאל כהן מדוע לא ערכו מסדר זיהוי שעה שלפחות אחד מהתוקפים בהתאם לדברי המתלון לא היו רעולי פנים, על כך השיב כהן, כי לא בוצע מסדר זיהוי לנאשמים שכן למיטב זכרונו, המתלון מסר כי הם היו רעולי פנים וגם עושים זאת אם יש חשודים פוטנציאליים ולכן לא היה צורך במסדר זיהוי (פרוטוקול מיום 23.05.19, עמ' 266, שור' 6-7).

ט. מר ארז הורביץ

בדין שהתקיים ביום 27.05.19 העיד לפניי ארז הורביץ (להלן: "הורביץ"), חוקר זירה במחלק זיהוי ירושלים משנת 2014. כשבועיים לאחר האירוע מושא כתב האישום, הגיע למחסום המנהרות שם פגש את המתלון, על מנת לצלם את הרכב שהיה מעורב באירוע השוד. לדבריו, המתלון הצביע על המקום בו היה הכסף מוחבא, עוד ציין כי לא נמצאו ממצאים כטביעות אצבע ולא בוצעה בדיקת D.N.A (עמ' 233, שור' 18-25 לפרוטוקול). הדו"ח המסכם שערך הורביץ בצירוף תמונות שצילם הוגשו לבית המשפט וסומנו כ-ת/25.

עמוד 17

בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 1, אישר הורביץ כי המתלונן נכח במעמד צילום ובדיקת הרכב (עמ' 234, שור' 16-19 לפרוטוקול). בנוסף, אישר, כי הוא עצמו היה בזירת האירוע (עמ' 235, שור' 6-8 לפרוטוקול). כשנשאל מדוע הבדיקה ברכב בוצעה רק שבועיים אחרי האירוע, לעד לא היתה תשובה (עמוד 234-235 שו 32-1 לפרוטוקול).

י. מר חאלד זינאלדין

בדיון שהתקיים ביום 27.05.19 העיד לפניי חאלד זינאלדין (להלן: "זינאלדין"), חוקר במשטרת ישראל. במסגרת חקירת האירוע ביצע בדיקת "שירת הסירנה" הבודקת את היסטוריית הבעלות ברכב. ביחס לרכב שהיה מעורב באירוע מושא כתב האישום נמצא כי מיום 29.05.16 הרכב היה רשום על שם הנאשם 1 ולפניו היה רשום על שם סוויטי נאסיב, נהגו הקודם של המתלונן. המסמך הוגש לבית המשפט וסומן כ-ת/26 (עמ' 236, שור' 13-22 לפרוטוקול).

כמו כן, הוגשו לבית המשפט שני צווים בעניין בקשות שהגיש זינאלדין למחקרי תקשורת. בקשה לביצוע מחקרי תקשורת על שלושה מספרים השייכים למתלונן - סומן כ-ת/27. בקשה לביצוע מחקרי תקשורת על ארבעה מספרים שעמדו בקשר מול הנאשם 1 בטווח זמנים סמוך לאירוע - סומן כ-ת/28, (עמ' 237, שור' 4-11 לפרוטוקול).

בפניי זינאלדין הוצגו שני מזכרים. הראשון, מזכר מיום 13.07.16 שעיקרו שיחה בין העד למתלונן, במסגרתה אמר לו האחרון, כי אינו בטוח לגבי מעורבותו של אחמד היימן, אחיו של הנאשם 1. המזכר הוגש לבית המשפט וסומן כ-ת/29. העד נשאל מדוע חקירה זו לא הוקלטה ומדוע העד לא חיכה עד שיגיעו לתחנה על מנת לחקור את המתלונן ובכך למעשה התייעוד היחיד הוא מזכר זה שנכתב רק בדיעבד, על כך ענה העד, כי התשאול נעשה תוך כדי נסיעה ברכב ושהוא אינו מסתובב עם מכשיר הקלטה כך בעמוד 243 שו 12- עמוד 244 לפרוטוקול תאר העד את חקירת המתלונן בניידת:

ש: למה היה חשוב לך לשאול אותו ב-13.7 על היימן? למה ספציפית לשאלה הזאת
היה לך חשוב לשאול אותו על היימן?...

ת: תשמע, אני לא זוכר לענות לך עכשיו על שאלה כזאת אבל יכול להיות שזה לא
הסתדר לנו מבחינת הממצאים בתיק...

ש:למה אתה לא הקלטת את השיחה הזאת במיוחד כשזו חקירה לכל דבר ועניין?...

ת: אני לא מסתובב עם מכשיר הקלטה.

ש: כל טלפון היום, למה לא חיכית?...אני שואל אותך, הרי חקרת אותו באותו יום, למה
לא חיכית אחרי 10 דקות, כמה לוקח להגיע מהמחסום ועד לתחנת מוריה?למה לא
להתאזר בסבלנות כחוקר ותיק מיומן ואז אני נכנס לחדר חקירות, מפעיל את מה
שצריך להפעיל, מחשב, ומתחיל לתעד מילה במילה מה אומר החשוד, כדי שבית
המשפט יתרשם איך בדיוק הוא "תיקן" את עצמו?

ת: אבל תיעדתי את הדברים במזכר.

ש: נו באמת, מזכר שנערך בדיעבד מבחינתך הוא מרפא את הנושא הזה?

ת: זה מה שהוא מסר אז אני רושם, אם אין הקלטה אז זה לא נכון?

המזכר השני הינו ניתוח של מערכת "עין הנץ", מצלמה שנמצאת במחסומים מסוימים ומאפשרת לבחון האם רכב מסוים עבר במחסום. זינאלדין הסביר (עמ' 239, שור' 14-4 לפרוטוקול) כי על פי המזכר, ביום האירוע בשעה 07:32 נראה רכבו של הנאשם 2 עובר במחסום המנהרות מכיוון ירושלים יוצא החוצה לכיוון השטחים ולא נראית חזרה שלו {בטעות נכתב במזכר "אחמד" (נאשם 1) הכוונה היא לפיראס - נאשם 2, כמו כן בטעות נכתב רכב מסוג "גולף" כאשר הכוונה היא לרכב המזדה, הדברים מאומתים עם תצלום עין הנץ עצמו המסומן נ/15 בו נצפה רכב המזדה עם לז. המתאימה לרכב בו נהג נאשם 2 באותה העת בשעה האמורה. הדבר עולה גם כן, מסיכומי המאשימה בה טוען ב"כ המאשימה בעצמו כך, בעמוד 342 שו 18-30 לפרוטוקול מיום 22.1.2020:

"נתחיל ברכב, נאשם 2 רכב המזדה שלו שבו הוא נוהג הרכב הזה עובר במקום האירוע, יותר נכון יוצא ממקום האירוע בשעה 07:32 על פי ת/30 ו-נ/15, בהיבט הזה אני אומר יש שם אמירה לגבי רכב הגולף, אין שום ממצא לגבי רכב הגולף, אין פלט לגבי רכב הגולף ואני מבקש שבית המשפט יתעלם מהאמירה הזו מאחר שזו אמירה בחלל ריק, היא לא נתמכת על ידי השוטר, השוטר אומר אותה, הוא כותב אותה במזכר לגבי רכב הגולף, להבנתי, הוא מתבלבל כשהוא כותב גולף ולא מזדה. אבל היא מתייחסת לשעה המדויקת שבה עובר רכב המזדה ואני אומר, אני מבקש מבית המשפט להתייחס לממצא לגבי עין הנץ ולגבי רכב המזדה בלבד. בשעה 07:32 כאמור, עובר הרכב ויוצא מהמחסום. מלבד העניין הזה, ועל זה אין מחלוקת, בעצם הנאשם (נאשם 2 ד.ט), אישר שזה הרכב, המעסיק שהעיד בפני בית המשפט התייחס גם לרכב, הוגשו פלטים מי בדיוק מחזיק ברכב שזה המעסיק, אני אומר לגבי הרכב אני סיימתי".

העד הוסיף וציין שבאותו יום המצלמות במחסום 300 לא עבדו, ולכן לא נצפה רכב המזדה חוזר לירושלים.

עוד ציין העד, כי רכב הסקודה של נאשם 1, לא נקלט באמצעות עין הנץ מכיוון שהרכב נכנס מהשטחים דרך המנהרות לירושלים, ועין הנץ קולטת רק את הרכבים שנכנסים במנהרות מכיוון ירושלים לשטחים (עמוד 239 שו 3-1 לפרוטוקול).

בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 1, זינאלדין אישר כי חקר את המתלונן באזהרה בגין חשד לשיבוש הליכי משפט ומסירת פרטיים שקריים, העד הסביר כי הגרסאות הראשונות שמסר לא התאימו לממצאים שהושגו בשטח (עמ' 240, שור' 21-26 לפרוטוקול). בעניין זה ראו עמ' 241, שור' 10-8 לפרוטוקול שם מתאר העד את שינוי גרסאותיו של המתלונן:

"...אני זוכר שתיים שלוש גרסאות ראשונות, אני לא זוכר כמה בדיוק, הוא מסר משהו מסוים ואחרי שהורדנו את המצלמות ממחסום המנהרות אז הבנו שזה משהו אחר ולכן הוא נחקר באזהרה והוא התיישר עם האמת".

באשר לסתירות שעלו בגרסאות המתלונן, על פיהן בתחילה טען כי זיהה את איימן (אחיו של נאשם 1) מכה אותו ולאחר מכן טען כי רק שמע את שמו, הסביר זינאלדין, כי המתלונן היה שרוי בסערת רגשות לאחר האירוע ויש בכך כדי להסביר

את השינויים בגרסאות, ראו 'עמ' 241, שור' 18-22 לפרוטוקול:

ש: תשמע, המתלונן למשל בחקירה שלו מה-4.7 הוא אומר שהוא זיהה את איימן יוסף, הוא נוקב גם בשם הפרטי של העו"ד שנקרא לו איימן, גם בשם האבא, גם בשם המשפחה והוא אומר שזה אחיו של אחמד, הוא אומר היה ברכב? הוא אומר זיהיתי?

ת: כן. אבל אחרי זה המזכר שהציגה לפני כן הפרקליטה, הוא אומר לי שהוא רק שמע את השם, תשמע הבן אדם היה נסער זה עדות ראשונה, היה נסער, אז יכול להיות שהוא מסר פרטים.

לשאלת בא כוח הנאשם 1 השיב זינאלדין, כי אינו זוכר אירועם חריגים במהלך חקירותיו של המתלונן, כגון שהמתלונן היה תחת השפעת תרופות או סמים, וככל שהיו אירועים כאלה סביר להניח שהיה מתעד אותם (**עמ' 245, שור' 7-14 לפרוטוקול**).

זינאלדין אישר כי בתרגיל חקירה, מסר הנאשם 1 בפני מדובב את עיקרי הדברים שמסר בחקירתו, לפיהם אסף אדם מהשטחים, הוריד אותו לפני המחסום וכאשר עבר את המחסום, ראה הרבה שוטרים ולכן עזב. סיכום תרגיל החקירה סומן נ/8 והוגש לבית המשפט. כמו כן העד אישר כי המתלונן בחקירתו הפנה לתמונת פייסבוק של אדם בשם סעיד חטיב אשר המתלונן מסר כי היה אחד השודדים (**עמ' 247, שור' 6-16 לפרוטוקול**). מזכר החקירה סומן נ/9 והוגש לבית המשפט. בנוסף, הוגש מזכר של ניסיון שלא צלח לחקירת גרושת המתלונן אשר סומן נ/10. העד סבר כי ככל הנראה זה היה כיוון חקירה שנבדק ונשלל (**עמ' 248, שור' 13-20 לפרוטוקול**).

בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 2, אישר זינאלדין כי נכח בשלושת החקירות של הנאשם 2. בא כוח הנאשם 2 הפנה את העד לחקירתו הראשונה של הנאשם 2 מיום 17.07.16, שבועיים לאחר האירוע, שם מסר כי סים הטלפון שלו נגנב (סומן ת/8א'). לשאלת בא כוח הנאשם 2 האם עשה משהו לגבי הממצא שמסר הנאשם 2 אודות הסיים הגנוב, השיב כי אינו זוכר וכי הוא "**מאמין שזה עובר הלאה, כל החקירות לראשי צוות וקצין החקירות**" (**פרוטוקול מיום 27.05.19, עמ' 253, שור' 1-3**).

בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 3, אישר זינאלדין כי המתלונן נחקר באזהרה מפני שהחוקרים סברו כי שיקר בחקירותיו הראשונות. כמו כן, אישר כי המתלונן בחקירותיו מסר פרטים מדויקים יחסית מיום האירוע, לדוג' היכן החביא את הכסף, פרטי מכשירי הטלפון שנגנבו וכמות הזהב שנשדדה. העד אישר כי יתכן ומסירת פרטים מדויקים אינה אופיינית לאדם הנתון בלחץ ובבלבול (**עמ' 263 לפרוטוקול**). לשאלת בא כוח הנאשם 3, השיב זינאלדין, כי נוכח דבריו של המתלונן כי לא בטוח שיוכל לזהות את התוקפים מפני שריססו אותו בגז מדמיע, התקבלה החלטה לא לבצע מסדר זיהוי (**עמ' 265, שור' 16-25 לפרוטוקול**).

יא. מר יורי סטטינסקוב

בדיון שהתקיים ביום 30.05.19 העיד לפני יורי סטטינסקוב (להלן: "**סטטינסקוב**" ו/או "**העד**"), בתקופה הרלוונטית לכתב האישום עבד כחוקר במחלק פשעים במרחב מוריה בירושלים. במסגרת החקירה, ביצע ביום 26.07.16 שחזור עם המתלונן. העד הסביר, כי על רקע הקושי להבין את השלשלות האירוע ומיקמו המדויק, הוחלט לבצע שחזור והובלה

עם המתלונן. במסגרת כך, סטטינסקוב היה אחראי על הטיפול בראייה הדיגיטלית, בין שאר הדברים, לתפעל את המצלמה המתעדת. במהלך התיעוד התעוררו מספר בעיות במצלמה. לאחר חזרתו למרחב, צרב את כרטיסי הזיכרון וערך זכ"ד. המזכר סומן כ-ת/31 והוגש לבית המשפט. כמו כן, סרטון התיעוד סומן כ-ת/31 א' והוגש לבית המשפט (עמ' 269, שור' 22-15 לפרוטוקול).

ביחס לפעולת חקירה אחרת, תאר העד, שנעשה ניסיון לאתר רכב במצלמות מחסום המנהרות, אשר עלה מחומרי החקירה כי היה מעורב אירוע. לצורך כך, הוציא סטטינסקוב ביום 07.07.16, צו המצאת מסמכים, אלא שהתברר כי מאחר ומדובר במערכת מצלמות משפטית, אין צורך בצו. המזכר שעניינו בצו ההמצאה יחד עם תמונת הרכב סומנו כ-ת/32 והוגשו לבית המשפט. על פי המזכר ניתן לראות את מספר לוחית הזיהוי של הרכב, בעליו ושעת המעבר במחסום. על פי המזכר, זוהו ביום האירוע 30 רכבי מזדה שעברו במקום בין 07:00 ל-08:00. הרכב היחיד שמתאים לתיאור המזדה של נאשם 2 בסוג ובצבע, עברה במחסום בשעה 07:32, מהצד הישראלי לכיוון השטחים, כאשר הרכב רשום על שם חברת מ.ל.ה.ס ובעל ל"ז 9941665. לדברי סטטינסקוב, עדותו של המתלונן בצירוף דברים נוספים הובילו לחשד כי המעורבים באירוע עברו במקום הספציפי ובזמן הספציפי שנבדקו במערכת (עמ' 270 לפרוטוקול).

בנוסף, הוגש לבית המשפט מזכר דו"ח צפייה במצלמות האבטחה של מחסום המנהרות אשר סומן כ-ת/33. העד הסביר כי מדובר בצפייה בדיסק שהתקבל מאיסוף מצלמות האזור. העד צפה בתוכן המצולם כדי לחפש רכבים שעלו בעדויות (עמ' 272, שור' 8-14 לפרוטוקול).

העד התייחס לשני מזכרים נוספים שעניינם בדיקת מכשירי הטלפון של נאשמים 1 ו-2. סטטינסקוב הסביר, כי לאחר שנתפס טלפון של חשוד, מבוצעות בו מספר פעולות. ראשית, נעשית בדיקה פיזית של המכשיר ולאחר מכן בדיקה טכנית, במסגרתה נעשית פריקה ממוחשבת של המכשיר אשר עשוי לחשוף חומרים שלא עלו בבדיקה הפיזית (עמ' 273, שור' 6-20 לפרוטוקול). כחלק מתפקידו, מקבל העד את פלט הבדיקות ומשווה ביניהם (עמ' 274, שור' 4-6 לפרוטוקול). במזכר בדיקת מכשיר הטלפון של הנאשם 1, מיום 20.07.16, צוין כי היה מסרון מחוק עם מכשיר אחר שמסתיים ב-424, העד הסביר כי:

"... אי אפשר לדעת מי שלח למי לפי הפלט, ולפי הפלט של חברת התקשורת עולה שמדובר בטלפון מסוים, זאת אומרת שאני רואה במחקר תקשורת את השורה שאכן המסרון עבר ואפשר להשוות את זה לפלט של מחקר תקשורת ואני רואה בפלט הממוחשב שהיה מסרון כזה בטלפון והוא מחוק, זאת אומרת, אני לא רואה אותו פיזית (את המסרון) אבל אני כן רואה את סימן המחיקה בפלט הממוחשב" (עמ' 274, שור' 22-26 לפרוטוקול).

כמו כן הסביר כי על פי הפלט לא ניתן לדעת מהן נסיבות המחיקה, האם במתכוון על ידי בעלי המכשיר או שמא ניזוק כי הושלך (עמ' 275, שור' 1-3 לפרוטוקול). המזכר סומן כ-ת/34 והוגש לבית המשפט.

ביחס למזכר בדיקת מכשיר הטלפון של הנאשם 2, מיום 21.07.16, הסביר סטטינסקוב כי נעשה ניסיון לבצע שחזור של תוכן ההודעות המחוקות אך הדבר לא צלח (עמ' 275, שור' 7-8 לפרוטוקול). המזכר סומן כ-ת/35 והוגש לבית המשפט.

שתי הבדיקות נעשו מכוח צווי חדירה למחשב שנתנו על ידי בית משפט השלום בירושלים. צו החדירה בעניינו של הנאשם 1 סומן כ-ת/36 והוגש לבית המשפט. צו החדירה בעניינו של הנאשם 2 סומן כ-ת/37 והוגש לבית המשפט.

בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 1, השיב סטטינסקוב, כי התרשמותו מהמתלון היא כי מדובר באדם אמיד. כמו כן, ציין כי בעת ביצוע השחזור, התרשם כי המתלון עונה לעניין (עמ' 277, שור' 14-3 לפרוטוקול). לשאלת בא כוח הנאשם 1, הבהיר העד כי הוא לא ביצע את הפלט עצמו ואינו יכול להעיד על דיוק החומרים אלא הוא מקבל את תוצאות הפלט הממוחשב והפיזי ומצליב ביניהם (עמ' 278, שור' 32-15 לפרוטוקול).

בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 2, הופנה העד למזכר תיעוד הובלת המתלון לזירת האירוע שסומן כ-ת/31. פעולת ההובלה נעשתה ביום 21.07.16 ואילו המזכר נערך חמשיה ימים לאחר מכן ביום 26.07.16. לשאלת בא כוח הנאשם 2 על הפער בזמנים, השיב העד: "אין לי הסבר לפער, שבית משפט ייתן לזה את המשקל הראוי, אין לי הסבר לפער בתאריכים" (עמ' 280, שור' 2 לפרוטוקול).

לשאלת בא כוח הנאשם 2, אישר העד כי על פי המזכר שסומן כ-ת/35, בין השעות 00:00 ל-10:00 ביום 03.07.16 לא נרשמו הודעות יוצאות, נכנסות או מחוקות ממכשירו של הנאשם 2 (פרוטוקול מיום 30.05.19, עמ' 281, שור' 32-24). ביחס להתייחסותו במזכר לאדם בשם נידאל אווסאט, הסביר העד כי לאור העובדה שמספרו עלה בפלט, הייתה היתכנות כי יהפוך לחשוד פוטנציאלי אך למיטב זכרונו לא נעשו בדיקות נוספות בעניינו (עמ' 282, שור' 15-5 לפרוטוקול). סטטינסקוב אישר כי המזכרים שנערכו על ידו והוגשו לפני בית המשפט מהווים תמצית של הפלט המלא וכי מטרתם להכווין את בית המשפט לחומר שיש בו משמעות ראייתית, בעיני החוקרים. לדבריו, אין במזכרים כדי להחליף את הפלט המלא ואין במזכר כפי שהעד כתב אותו יתרון על פני כל אבחנה אחרת על ידי אחר (עמ' 285, שור' 14-10 לפרוטוקול).

בא כוח הנאשם 2, הציג לפני העד מזכר שנערך על ידו ביום 10.07.16 ואשר מראה על שיחת טלפון שהתקיימה בין הנאשם 1 ובין איימן חוסין. העד הסביר, כי תיאר את השיחה כלא שגריתית מאחר שהתקיימה לפנות בוקר (עמ' 285, שור' 28-26 לפרוטוקול). בא כוח הנאשם 3 הזכיר כי איימן חוסין הינו עו"ד אשר נחקר תחת אזהרה בחשד להשתתפות בשוד, זאת לאחר שהמתלון העיד כי שמע אותו במהלך האירוע (עמ' 286, שור' 4-1 לפרוטוקול).

לשאלת בא כוח הנאשם 2, אישר סטטינסקוב, כי גבה את העדות השלישית מפי המתלון. בנוסף, אישר כי ידע שלאחר עדות זו נחקר המתלון פעם נוספת תחת אזהרה (עמ' 286, שור' 23-17 לפרוטוקול). העד לא מצא בנתונים אלה כדי להשפיע על התרשמותו ממהימנות המתלון.

באשר להפרש הזמנים בין יום האירוע ובין ביצוע פעולת השחזור בשטח עם המתלון, השיב העד כי אינו יודע מה הסיבה לפער הזמנים ועל כל פנים, ההחלטה זו אינה במסגרת סמכותו. יחד עם זאת, שלל את טענת בא כוח הנאשם 3, לפיה, הפער בזמנים נבע מספקות שעלו במהימנות העדות של המתלון (עמ' 287, שור' 15-4 לפרוטוקול).

לפני סטטינסקוב הוצג מזכר נוסף המציין תמונה שהועברה על ידי המתלון שטען שמדובר באחד מהמעורבים באירוע השוד. בהמשך, חזר בו המתלון מגרסתו זו (עמ' 293, שור' 27-14). המזכר סומן כ-נ/14 והוגש לבית המשפט.

בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 3, הוצג בפני העד מזכר שערך מיום 16.07.16 שעניינו מחקר תקשורת של הנאשם 3 ביחס לשיחות שקיים ביום האירוע בין השעה 00:25 לשעה 09:10 לנאשמים הנוספים. המזכרים שעניינם מחקרי תקשורת על מכשיר הטלפון של הנאשם 3 סומנו כ-נ/12 ו-נ/13 והוגשו לבית המשפט.

לשאלת בא כוח הנאשם 3, אישר העד כי מלבד השיחות שעלו במחקר התקשורת בין הנאשם 3 ובין הנאשמים 1 ו-2, ואשר ביססו את החשד למעורבותו בעבירה, היו לו שיחות נוספות בטווח הזמנים הרלוונטי עם אנשים אחרים נוספים (עמ' 289, שור' 32-15). אחד מבין המספרים הנוספים שעלו במחקר התקשורת שיוך לנידאל אווסאט או מחמוד אווסאט. בעקבות כך, אישר העד כי נעשתה בדיקה של מכשיר הטלפון של אווסאט, ממנה עלה כי בטווח הזמנים

הרלוונטי לביצוע העבירה התקיימו שיחות בין מכשיר הטלפון של אווסאט ובין מכשיר הטלפון של הנאשם 1. כמו כן, אישר העד כי מכשיר הטלפון של אווסאט אכן בטווח הזמנים הרלוונטי לאירוע במקום האירוע או בסביבתו. (פרוטוקול מיום 30.05.19, עמ' 290, שור' 12-32). על אף האמור, השיב העד כי אינו יודע האם אווסאט נחקר, בעניין זה ראו פרוטוקול מיום 30.05.19, עמ' 291, שור' 12-13:

"...אני לא חקרתי אותו, אני לא יכול להעיד על בחירות ועל פעולות של אחרים, למה הוא לא נחקר, אם הוא לא נחקר, צריך לשאול את מי שקבע את סדר העדיפויות בחקירה".

מספר טלפון נוסף שעלה במחקר התקשורת של נאשם 3, שויך לאישה בשם אסמה. העד ציין במזכר כי לא נראה שקיים קשר לחשודים, וזאת על סמך היותה אישה, ילידת 1962 עם מספר ילדים. לשאלת בא כוח הנאשם 3, השיב סטטינסקוב, כי לא נעשתה בדיקה לוודא שאכן האישה שהטלפון רשום על שמה היא זאת שמחזיקה בו (פרוטוקול מיום 30.05.19, עמ' 292, שור' 9-32).

בפניי ביהמ"ש הוגש מזכר נוסף שסומן נ/14. עניינו של המזכר בדיקת רשת על תמונה של אדם שהמתלון טען כי הוא התוקף. לשאלת בא כוח הנאשם 3 האם העד זוכר כי תוצאות הבדיקה העלו שהאדם בתמונה לא קשור לאירוע, השיב **"לא זכור לי מה יצא בסוף, אם אתה אומר וזה מעוגן בחומר"** (פרוטוקול מיום 30.05.19, עמ' 293, שור' 16-27).

יב. מר חיים קלוש

בדיון שהתקיים ביום 06.10.19 העיד חיים קלוש (להלן: **קלוש**), מהנדס מטעם הוט מובייל בתחום האיכון הסלולארי. עדותו התבססה על חוות דעת, סומנה כ-ת/38, שהגיש לבית המשפט בנוגע לאיכונים של מנוי סלולרי של נאשם 3. קלוש הסביר, כי כל מכשיר טלפון, נמצא בקשר תמידי עם אתרים סלולריים, באופן כזה שהמכשיר מתחבר לאנטנה בסקטור שנותן את השירות המיטבי. כאשר מתבצעת שיחת טלפון, התחלת השיחה תעשה באמצעות האנטנה בסקטור בו שהה המכשיר לפני החיגוי. הרישום בתשתית הסלולרית של החברה נעשה על פי מקום התחלת השיחה. כלומר, נעשה רישום של מהו הסקטור, מהי האנטנה, עליה נערכה השיחה. רישום נוסף, נוגע לסקטור, לאנטנה, בו הסתיימה השיחה. על פי הרישומים האלה, ערך את חוות דעתו לגבי האזור שבו אותו מנוי סלולרי היה יכול להיות בתחילת השיחה ובסיומה (**עמ' 299, שור' 1-12 לפרוטוקול**). לשאלת בא כוח המאשימה, ענה העד, כי אינו מכיר תקלה הגורמת לכך שמנוי סלולרי יירשם בסקטור מסוים למרות שבפועל לא שהה בו (**עמ' 300, שור' 17-22**). העד אישר על קיומן של שלוש שיחות טלפון שנערכו ביום האירוע נשוא כתב האישום, בשעות 07:41, 07:49, 07:53 בסקטור החופף את אזור ביצוע העבירה (**פרוטוקול מיום 06.10.19, עמ' 302, שור' 20-25**).

בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 3, השיב העד כי החישוב של הכיסוי הסלולרי מסתמך על מפות טופוגרפיות הכולל גובה של בניינים במרחב וכי הדיוק של המפות הוא גבוה. העד הסביר כי המפות הן על פי מודל סטטיסטי וכי על פי חוות דעתו המפה הנוגעת למנוי הסלולרי של הנאשם 3 מציינת בסדר גודל של 80% סיכוי שהשיחה התקיימה בתוך האזור המצוין במפה (**עמ' 304, שור' 12-16 לפרוטוקול**). לשאלת בא כוח הנאשם 3 השיב העד, כי למרות העובדה שעל פי רוב השירות הסלולרי הטוב ביותר ניתן על ידי האנטנה הקרובה ביותר, יתכנו מצבים בהם יש הפרעות על האנטנה ממקום אחר ואז המכשיר הסלולרי יחפש אנטנה אחרת רחוקה יותר (**עמ' 307, שור' 12-20 לפרוטוקול**). מצב זה

מכונה הפרעה אשר אינה מוגדרת כתקלה ועל כן אינה מדווחת ברישומי התשתית הסלולרית. העד השיב כי אינו יכול לשלול קיומה של הפרעה במקרה נשוא כתב האישום, אך הסבירות לכך היא קטנה מאד. בנוסף, הסביר כי באזורי חפיפה בין סקטורים עשויים שני מנויים להתחבר לשתי אנטנות שונות. עוד השיב, כי עומס על אנטנות אינו משפיע על ניתוב השיחה לסקטור מסוים מכיוון שרישום השיחה ברשת הסלולרית נעשה לפי מקום התחלת השיחה, לעומת סיום השיחה אשר עשוי להיות מושפע מתנועת המנוי ומעומס על האנטנה. כמו כן, ציין כי לחסימות פיזיות כדוג' קיר, הר, מנהרה ועוד ישנה השפעה על ניתוב השיחות (עמ' 308, שור' 29-4 לפרוטוקול).

בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 2 תיאר קלוש את המטרה לשמה מתבצעים האיכונים הסלולריים. מפות הכיסוי בחברה סלולרית נעשות לצרכי תכנון הנדסי. מיקום האנטנות, כיוון וגורמים נוספים משפיעים על השירות הסלולרי ועל העלות הכספית לחברה, אשר על כן, הצבה מיטבית של אנטנות היא משמעותית לחברה. באופן דומה, הסיבה הטכנית לרישום השיחות על גבי הרשת הסלולרית היא במטרה לבחון את העומס על גבי האנטנות ומתוך כך להסיק אילו אזורים דורשים עיבוי ועל אילו אנטנות אפשר לוותר (עמ' 309, שור' 32-15 לפרוטוקול). על מנת להעיד על מיקום אפשרי של מנוי סלולרי, יש צורך בקבלת נתונים על השיחה. בתוך כך, נדרשים פרטי המנוי הסלולרי, זמן תחילת השיחה והסקטור, האנטנה בה בוצעה תחילת השיחה (עמ' 310, שור' 11-5 לפרוטוקול).

לשאלת בא כוח הנאשם 2, השיב העד, כי שיחה שבוצעה ממחשב לא תירשם ברישומי הרשת הסלולרית אלא על גבי תשתית האינטרנט ועל כן השיחות נשוא העדות לא בוצעו ממחשב. כמו כן, השיב בשלילה לאפשרות שמנוי סלולרי אחד יקיים שתי שיחות בו זמנית (עמ' 311, שור' 14-4 לפרוטוקול). באשר לאפשרות ששני מכשירים שונים בעלי מספר זהה יבצעו שיחה במקביל, השיב כי למיטב ידיעתו הדבר אינו אפשרי אך ציין כי אינו מומחה בתחום זה (עמ' 312, שור' 1-6 לפרוטוקול).

הבהיר העד, כי סרגל קנה המידה במפות הינו מדויק. כמו כן הוסיף, כי הרזולוציה היא בסדר גודל של 20 מטר. בא כוח הנאשם 2 הפנה את העד לתאריך עדכניות המפה עליה הסתמך בחוות הדעת, 27.07.16. העד הסביר כי המפה מופקת על סמך נתונים שנשמרים בארכיון. בעניין חוות הדעת הנוכחית, המפה הופקה ביום 06.07.17 אבל הנתונים נלקחו מהארכיון שנכון ליום 27.07.16. כאשר מפיקים פה עבור מקרה מסוים, מחפשים בארכיון את המועד הקרוב ביותר לאירוע. בנוסף, ביקש העד את הנתונים היומיים שנשמרים על המבנה של המערכת (אנטנות, אתרים וכו') וכך ניתן להשוות ביניהם ולבחון אם יש שינוי. במקרה הנדון, לא היה שינוי. לשאלת בא כוח הנאשם 2, אישר כי אינו בודק את תקינות המכשיר המפיק את הנתונים (עמ' 316, שור' 11-2 לפרוטוקול).

יג. מר אבי קרמר

בדיון שהתקיים ביום 06.10.19 העיד לפניי אבי קרמר (להלן: "קרמר"), מומחה בתחום הסלולר והקרינה. עדותו התבססה על חוות דעת שהגיש לבית המשפט בנוגע לאיכונים של מנוי סלולרי אשר שייך לנאשם 2. במסגרת עיסוקו, העד מבצע הנגשה של הנתונים הסלולריים על גבי מפות. קרמר מאתר את האתרים הסלולריים הרלוונטיים לנתונים הנובעים מהאיכונים ועל בסיס כך מנתח איזו אנטנה, סקטור, רלוונטיים לאותה שיחה עצמה, כיוונה של האנטנה ועוד (עמ' 320, שור' 7-1 לפרוטוקול).

ביחס למנוי של הנאשם 3 נמצאו שני אתרים סלולריים רלוונטיים על פי חוות דעתו של העד (עמ' 320, שור' 29 לפרוטוקול), כאשר תחילת השיחה וסיומה בוצעו על אותו סקטור (עמ' 322, שור' 4-1 לפרוטוקול). עוד הסביר העד, כי חישוב מרחקו של המנוי הסלולרי מהאנטנה דרכה התקשר נעשה על פי חישובים סטטיסטיים כאשר במקרה

נשוא כתב האישום, בהסתברות של יותר מ-90%, 35% מהשיחות שבוצעו באותו יום על ידי המנוי הסלולרי היו במרחק של עד 250 מ' מהאנטנה ו-65% השיחות הנותרות בוצעו בטווח שבין 250 מ' ועד 700 מ' (**עמ' 323, שור' 10-15 לפרוטוקול**). באשר להשפעתן של תקלות סלולריות על חוות הדעת, השיב העד, כי יחד עם הנתונים הוא מקבל דוח תקלות ועל פיו הוא בוחן האם היו תקלות או הפסקות יזומות אחרות באזורים שעשויים להיות רלוונטיים (**עמ' 325, שור' 9-19 לפרוטוקול**).

בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 2, השיב העד באשר לאמיתות ונכונות הנתונים, כי את האיוונים הוא מקבל כרשומה מוסדית, זאת בשונה מנתוני המערכת, הכוללים את כיוון האנטנות, אותם הוא בודק יחד עם מהנדס המערכת (**עמ' 326, שור' 1-4 לפרוטוקול**). חיזוי האיוון על המפה מובא לידי ביטוי בצורת כתם, ללא יכולת מצדו להצביע על נקודה מסוימת בתוך הכתם. קיימים מספר מודלים לביצוע החיזוי אולם לדברי העד ההבדלים בין המודלים זניחים (**שם, שור' 24-32**). לשאלת בא כוח הנאשם 2, השיב העד כי במקרה דנן, אין אפשרות לקבוע את מסלול תנועת המנוי על פי איוון תחילת השיחה וסיומה (**עמ' 327, שור' 17-19 לפרוטוקול**). כמו כן שלל העד אפשרות לניתוב שיחות בין מנוי מסוים למנוי נשוא חוות הדעת (**עמ' 332, שור' 14-24 לפרוטוקול**).

יד. נשאת חמאמרה

בדין שהתקיים ביום 13.11.19 העיד לפניי נשאת חמאמרה (**להלן: "חמאמרה"**), תושב הכפר חוסאן וגיסו של המתלון. חמאמרה מסר כי מבין שלושת הנאשמים הוא מכיר את הנאשם 1 על רקע היותו נהג של המתלון (**עמ' 331, שור' 12-30 לפרוטוקול**). חמאמרה מסר כי המתלון נהג לישון מדי פעם בחוסאן, על אף שמתגורר בכפר דיר סאמת כיוון שכך היה מקצר את זמן הנסיעה לעבודה (**עמ' 332, שור' 1-3 לפרוטוקול**).

חמאמרה העיד, כי ביום האירוע נשוא כתב האישום, הוא התעורר בשעה 08:00 בבוקר לקריאותיו של הנאשם 1. העד תאר כי שטף פנים, התלבש וירד לפתח הבית, שם פגש את הנאשם 1, סמוך לרכבו של המתלון כשהרכב מונע ודלת הרכב פתוחה. הנאשם 1 מסר לו את מכשיר הטלפון של המתלון מסוג אייפון ואמר לו כי האחרון נעצר על ידי המשטרה במחסום. לאחר מכן, העביר את מכשיר הטלפון לאביו של המתלון. לדבריו, הנאשם 1 נראה לחוץ ומתוח ומיהר להסתלק מהמקום. חמאמרה הביע תמיהה על מעצרו של המתלון במחסום, שכן היה ידוע לו כי הוא בעל אישור כניסה לישראל (**עמ' 333 לפרוטוקול**).

לשאלת בא כוח המאשימה, השיב העד, כי המתלון עוסק במסחר בזהב וכאשר היה נוסע לעבודתו היה שומר את הזהב ברכב, עם זאת לא ידע לציין היכן בדיוק (**עמ' 336, שור' 5-13 לפרוטוקול**). בא כוח המאשימה הפנה את בית המשפט ואת העד לדו"ח חקירה במשטרה מיום 13.7.16 שו' 338, המתעד עימות בין העד לנאשם 1, שם מסר חמאמרה כי המתלון היה שומר את הכסף והזהב מתחת למושב הצמוד לנהג. חמאמרה אישר כי עדותו במשטרה נכונה והוסיף כי ידע על מקום שמירת הכסף כיוון שכאשר היה חוזר המתלון מעסקיו היה מבקש ממנו לנקות את הרכב ומזכיר לו להוציא קודם את הכסף והזהב (**פרוטוקול מיום 13.11.19, עמ' 337, 14-23**).

בחקירה נגדית על ידי בא כוח הנאשם 1, הסביר חמאמרה, כי כאשר המתלון היה יוצא מהרכב הוא היה מבקש את הזהב שנמצא מתחת לכיסא ואז שולח אותו לנקות את הרכב. לשאלת בא כוח הנאשם 1 כמה כסף היה באותו יום ברכב, השיב כי הוא מעריך שהיה לוקח בין 100 ל-200 אלף ובנוסף בין 2 ל-3 קילו זהב (**עמ' 338, שור' 31-32 לפרוטוקול**). לשאלת בא כוח הנאשם 1, השיב כי ידע שהמתלון עובר דרך מחסום המנהרות אך לא ידע בדיוק את אופן המעבר ולא ידע כי אסור לו לעבור דרך המחסום (**עמ' 342, שור' 16-32 לפרוטוקול**). חמאמרה טען כי אינו זוכר אם נכנס לישראל, כשבא כוח הנאשם 1 הטיח בעד שהוא משקר ושהוא בעצמו נכנס עם המתלון לישראל דרך

אותה עקיפה למחסום המנהרות, העד הכחיש את הדברים (עמ' 343, שור' 32-24 לפרוטוקול).

העד תאר, כי המתלונן סיפר לו שלאחר שעברו את המחסום, נצמד אליהם רכב מאחור ואז הנאשם 1 עצר את הרכב בצד, למרות התנגדותו של המתלונן. לאחר שעצרו את הרכב, ירדו אנשים מהרכב השני, ריססו עליו גז זרקו אותו בואדי. לדבריו, העובדה שהנאשם 1 עצר את הרכב למרות שהמתלונן אמר לו בבירור לא לעצור, מוכיחה כי הוא שיתף פעולה עם התוקפים (עמ' 344 לפרוטוקול). לשאלת בא כוח הנאשם 1, השיב כי לא חיפש כסף וזהב ברכב וגם לא ראה אחרים מחפשים אולם הבין כי אביו ומשפחתו של המתלונן חיפשו את הכסף וזהב ברכב אך לא מצאו, (עמ' 355, שור' 14-5 לפרוטוקול).

בחקירה חוזרת על ידי בא כוח המאשימה, הבהיר חמאמרה כי אמרתו ביחס לכמות הזהב שהייתה ברשות המתלונן ביום האירוע הייתה משוערת, שכן זו הכמות שהיה נוהג לקחת עמו (עמ' 358, שור' 30-23 לפרוטוקול). כמו כן, הבהיר כי ידע אודות השוד רק כאשר הוריו של המתלונן שבו מבית חולים, לפני כן ידע רק מה שהנאשם 1 מסר לו, כלומר שהמתלונן נעצר במחסום על ידי המשטרה (עמ' 359, שור' 6-1 לפרוטוקול).

טרם הבאת ראיות ההגנה, נטען על ידי ב"כ הנאשמים כי "אין להשיב לאשמה" ויש לזכות את הנאשמים. בהחלטה שניתנה ביום 8.1.2020 דחיתי את הבקשה כמפורט בהחלטה.

5. פרשת ההגנה

מטעם ההגנה העידו הנאשמים עצמם.

א. הנאשם 1

בדיון שהתקיים ביום 08.01.20 העיד לפניי הנאשם 1. הנאשם מסר כי הוא בן 27, עובד כמנהל בטיחות באתרי בניה, ועובר לאירוע נשוא כתב האישום, למד במכללה למנהל במכינה ללימודי הנדסאי בניין, אך בשל התיק שנפתח כנגדו, מעצרו ומעצר הבית, לימודיו נגדעו.

לעניין יום האירוע תאר נאשם 1, כי בתקופת הרמאדן התקשר אליו המתלונן והציע לו לעבוד עבורו כנהג. הנאשם 1 עבד עבור המתלונן כשבועיים טרם האירוע נשוא כתב האישום, מתוכם בין 8 ל-12 ימי עבודה בפועל. הנאשם 1 תיאר את מסלול הכניסה לישראל:

"הייתי מכניס אותו כמו כל פעם שאני מסתובב מעל המנהרות דרך בית ג'אלה מעל יד הבסיס, שם אותו בוואדי וחוזר בחזרה, אני עובר את המחסום לבד, יוצא מהמחסום לפני התחנה של המנהרה הראשונה פחות מחמש עשרה מטר, עשרים מטר חונה ימינה, הוא יוצא מהוואדי, מסתכל ימינה, שמאלה, אני אהיה איתו בקשר שלא יעבור רכב, ניידת משטרה או משמר הגבול שלא יתפסו אותו שהוא נכנס בדרך לא חוקית, עולה איתי ברכב ונוסעים לתל אביב, לכל מיני מקומות" (עמ' 361, שור' 20-15 לפרוטוקול).

כשנתבקש להסביר מדוע המתלונן היה מבקש לעקוף את המנהרות למרות שהיה לו אישור כניסה לישראל, השיב

הנאשם 1 כר:

"לפי מה שידעתי, פעם עברנו ממחסום של וואלג'ה, היה מקדימה של הרכב שלנו היה רכב של משמר הגבול, עכשיו, אמר לי תיסע אחרי הרכב שלא יעצרו אותנו במחסום, ניסיתי למהר את הרכב ועצר אותי החייל, אמר לי למה אתה ממהר?חניתי בצד, לקח את האישור שלו, אמר לי הבחור הזה אסור לו שיעבור מפה מותר לו רק מ-300 (מחסום 300-ד.ט) כי הוא משלם מע"מ...של סוחר....אמר לי (המתלונן ד.ט) תלך רק דרך המנהרות כי אני לא עובר מ-300"... (עמ' 361-362 לפרוטוקול).

ביום האירוע נשוא כתב האישום, העיד הנאשם כי התעורר בחמש בבוקר לתפילת הרמאדן, לאחר מכן התקשר אליו המתלונן ואמר לו לאסוף אותו תוך חצי שעה וכך היה. כאשר התקרבו למחסום אמר לו המתלונן לפעול באותה דרך המתוארת לעיל. הנאשם 1 פעל בהתאם להוראת המתלונן והוריד אותו בוואדי מעל המנהרה. לאחר מכן, עבר את המחסום בגפו וחיכה למתלונן. הנאשם 1 מסר כי:

"חניתי אחרי המחסום בעשר מטר בצד ימין, חניתי שמה קרוב בין שמונה לעשר דקות, התקשרתי אליו רוב פעמים לא ענה לי, המשכתי בהילוך, הלכתי הסתכלתי בצד ימין ראיתי אותו יושב על הקיר מרובע, אבן מרובע היה שם רגל על רגל, ראיתי על ידו אנשים ואופנוע של יס"מ, פחדתי, הלכתי מ-300, ממחסום 300, הלכתי אליו לבית, החזרתי להם את הרכב ולקחת את הרכב שלי וחזרתי הביתה" (עמ' 362, שור' 19-23 לפרוטוקול).

כאשר הגיע לביתו של המתלונן תיאר כי החנה את רכב הסקודה והחל לקרוא לחמותו:

"שמתי את הסקודה בצד ימין... הלכתי קראתי לאימא של אשתו ואח של אשתו, קורא להם, בין עשר לרבע שעה אני קורא להם, זה בסביבות שמונה בבוקר עד שהיא ענתה לי אימא של אשתו ואמרה לי כמה דקות עד שהבחור יתעורר ויבוא אליך. בא אלי הבחור, אמרתי לו מה קרה, חוסיין תפסו אותו משטרה ובגלל שהוא נכנס בדרך לא חוקית, אמר לי בסדר גמור, נתתי לו את המפתחות של הרכב והיה את הטלפון שלו בתוך הרכב, לא רציתי להשאיר אותו בתוך הרכב כי החלון לא היה עובד, שלא יבוא מישהו ייקח את הטלפון וילך, כאילו עשיתי לו טובה והיה לו גם מסמכים ולא יודע מה, נתתי לו ואמרתי לו הכל בסדר? אמר לי בוא תשתה קפה? אמרתי לו לא, סבבה, בכיף, רוצה ללכת. לקחתי את הרכב שלי והלכתי" (עמ' 363, שור' 17-23 לפרוטוקול).

כשנשאל באופן ישיר לתגובתו לעניין האישום נגדו ענה:

"אני בחיים שלי לא חשבתי לעשות דבר כזה, לגנוב ולשדוד, פעם ראשונה שאני יודע מילה של לשדוד, שוד...בשביל לעשות את הדבר הזה. אני ממשפחה טובה, מתלמדים כולנו.....הייתי זקוק לכסף נכון בגלל הלימודים שלי אבל יצאתי במזל, בשבועיים עשה

עלי הפיל אותי בתיק הזה ושרף לי כמעט את החיים שלי.

בחקירה נגדית על ידי בא כוח המאשימה, אישר הנאשם 1 כי הנאשם 3 הינו בן דודו מצד אביו וכי שלושת הנאשמים מתגוררים באותה שכונה והינם חברים מתקופת לימודיהם בבית ספר יסודי. הנאשם 1 מסר כי המתלון יצר עמו קשר בתחילת הרמאדן וקבע איתו כי יתחיל לעבוד עבורו לאחר שישב מחו"ל, כשבועיים לאחר תחילת הרמאדן. בינתיים, נדרש הנאשם 1 להעביר את רכבו של המתלון לבעלותו (עמ' 367, שור' 1-8 לפרוטוקול). הנאשם 1 אישר כי בכל הפעמים בהם הסיע את המתלון, נסעו באותו אופן.

לשאלת בא כוח המאשימה, השיב הנאשם 1 כי לא ידע שהמתלון הינו סוחר זהב. הנאשם 1 שאל את המתלון באשר לעיסוקו וזה השיב שלא יתערב. הנאשם 1 הוסיף, כי חשש שמא מדובר בסחר בסמים שכן שמע את המתלון מדבר בטלפון על "גרמים". הנאשם 1 אישר כי ידע שהמתלון הינו סוחר וכן היה מסיע אותו לחנויות זהב אבל לא ראה אותו קונה זהב ולא ידע כי הוא סוחר זהב (עמ' 369, שור' 5-10 לפרוטוקול). בעניין זה הפנה בא כוח המאשימה לחקירת הנאשם 1 במשטרה מיום 12.07.16 שורה 77. הנאשם 1 נשאל בחקירתו במה המתלון עובד וזה השיב "סוחר בזהב אני חושב" (עמ' 370, שור' 15-24 לפרוטוקול). בנוסף, השיב הנאשם 1 כי מעולם לא ראה את המתלון עם כסף או מכניס דברים כלשהם לכיסיו.

הנאשם 1 חזר על הדברים שמסר במסגרת החקירה הראשית ביחס להשתלשלות האירועים נשוא כתב האישום. לטענתו, המתלון התקשר אליו בשעה 07:00 בבוקר ואמר לו לאסוף אותו תוך חצי שעה. הנאשם 1 הסיע את המתלון עד תחילת הוואדי מעל המנהרה, עבר את המחסום בגפו והמתין למתלון. הנאשם 1 הצביע על ת/21 צילום 7 במענה לשאלת בא כוח המאשימה כמקום בו הוריד את המתלון. לשאלת בא כוח המאשימה, השיב הנאשם 1, כי מעבר המחסום אורך כ-10 דקות, זאת כתלות בשעה ובעומס (עמ' 381, שור' 5-14 לפרוטוקול). ביום האירוע, העריך הנאשם 1 כי מעבר המחסום ארך כרבע שעה. לאחר מכן, כחמש עשרה מטר אחרי המחסום, עצר והחל להתקשר למתלון (עמ' 383, שור' 15-19 לפרוטוקול). נאשם 1 מסר, כי התקשר למתלון כעשר פעמים. בעניין זה הציג בא כוח המאשימה כי על פי פלט השיחות, נרשמה רק שיחה יוצאת ממכשירו של הנאשם 1 למתלון (עמ' 384, שור' 24 לפרוטוקול). הנאשם 1 השיב כי :

"יכול להיות שהטלפון היה כבוי, קודם כל ניסיתי להתקשר היה נותן צלצול אבל לא עונה, אחר כך מתקשר, טו טו טו כאילו הטלפון כבוי או משהו. חשבתי שאין קליטה או משהו, ניסיתי, ניסיתי ולא צלצל" (עמ' 415, עמ' 11-13 לפרוטוקול).

לשאלת בא כוח המאשימה השיב נאשם 1, כי בזמן שהמתין למתלון התקשר גם לנאשם 2, זאת במטרה לוודא שיצא לעבודה (עמ' 363, שור' 17-23 לפרוטוקול). הנאשם 1 מסר, כי איש מלבד אביו לא ידע שהוא עובד כנהג של המתלון וכי שיקר לנאשם 2 שהוא נמצא בביתו, שכן המתלון אמר לו לא להגיד שהוא עובד עבורו (עמ' 386 לפרוטוקול). הנאשם 1 מסר כי באותו בוקר ביצע שיחות רבות לנאשם 2 וכהסבר לכמות השיחות אמר שהוא "חבר נודניק" (עמ' 391, שור' 1-2 לפרוטוקול). בנוסף, מסר, כי תקלה במכשיר הטלפון הנייד שלו גורמת להוצאת שיחות אופן אקראי, כך שבבוקר האירוע נשוא כתוב האישום, חייג המכשיר אל הנאשם 3. בא כוח המאשימה הפנה את תשומת לב הנאשם 1 לכך שהנאשם 3 הוא שיזם את השיחה ולא כפי שמסר, וכי בניגוד לדבריו ביצע שיחות רבות עם הנאשם 3 גם לאחר החיג האקראי. בעניין זה ראו עמ' 388, שור' 9-14 לפרוטוקול:

ש. אז אני אומר לך שזה לא בדיוק ככה כי הוא התקשר אליך, לא אתה אליו.

ת. לא הבנתי

ש. מי שהתקשר ראשון זה לא אתה אליו, זה הוא אליך הוא התקשר אליך, לא אתה אליו.

ת. זה מה שאני לא זוכר, אני זוכר ברגע שהתקשרתי".

הנאשם השיב כי אינו זוכר (פרוטוקול מיום 08.01.20, עמ' 389, שור' 21-22).

הנאשם 1 חזר על הדברים שמסר בחקירה הראשית לפיהם המתין כעשר דק' ולאחר שהמתלון לא הגיע, התקדם מעט לאורך הכביש וראה אותו "יושב על הריבוע של האבן, על ידו אופנוע של יס"מ ועוד אנשים". הנאשם 1 הסביר כי חשב שעצרו אותו בגלל שנכנס בדרך לא חוקית, פחד ועזב את המקום (עמ' 391, שור' 13-15 לפרוטוקול). לשאלת בא כוח המאשימה, השיב הנאשם 1, כי לא ראה את המתלון מלא בדם (שם, שור' 16-23). לאחר מכן, מסר כי התקשר לנאשם 2 אולם אינו זוכר את תוכן השיחה.

הנאשם 1 מסר כי לאחר שהחזיר את הרכב לביתו של המתלון, בסביבות השעה 09:00, החלו להתקשר אליו בני משפחתו של המתלון ואיימו שיהרגו אותו (עמ' 394, שור' 9-12 לפרוטוקול). בנוסף, התקשר אחיו של המתלון, לול נאדר, האשים אותו שהרביץ למתלון ואיים כי יהרוג אותו וכי יבצע פיגוע ברכב הסקודה שנמצא בבעלותו (עמ' 395, שור' 7-10 לפרוטוקול). הנאשם 1 סיפר אודות האיומים רק לאביו ולאחיו, איימן. מאוחר יותר באותו יום, התקיימה סולחה ערבית בנוכחות הנאשם 1 ובני משפחתו של המתלון (עמ' 417 לפרוטוקול).

עוד העיד הנאשם 1, שכאשר הוריד את המתלון הוא זיהה רכב מאזדה מצדו השני של הכביש שעומד עם הפנים לכיוון המנהרה, הוא ציין כי זיהה את סוג הרכב אך לא שמדובר ברכבו של הנאשם 2 והוסיף כי למיטב ידיעתו נאשם 2 נוסע ברכב מסוג פג'ו. הנאשם 1 מסר, כי הסב את תשומת ליבו של המתלון להימצאות הרכב. לשאלת בא כוח המאשימה מדוע ראה צורך להזהיר את המתלון השיב: "אני מוריד במקום הזה.. ראיתי את הרכב הזהרתי אותו, מה, אסור להזהיר אותו? עשיתי לו טובה אם הייתי יודע שאני אגיע לרמה הזאת אני אסגור את הפה שלי ולא אגיד לו" (עמ' 401, שור' 2-5 לפרוטוקול). לאחר מכן, בסביבות השעה 10:00 בבוקר ביום האירוע, אסף את הנאשם 2 מקופת החולים בשכונת מגוריהם, ג'אבל מוכבר. הנאשם 2 היה שם עם שותפו לעבודה, בני. הנאשם 1 ראה את בני, אסף את הנאשם 2 והסיע אותו לביתו (עמ' 420, שור' 3-6 לפרוטוקול). בא כוח המאשימה הטיח בנאשם 1, כי נמצאו במכשיר הטלפון שלו הודעות שנמחקו. הנאשם 1 הסביר, כי לא מחק את ההודעות אלא יתכן כי אחייניו עשו זאת, שכן כשחזר מאירועי הבוקר השאיר את הטלפון בבית. כנשאל שוב מהי האמת ענה נאשם 1, שבחיים לא חשב לעשות מעשה כזה, לא חסר לו כסף, היה בלימודים, עבד עם המתלון כדי להתפרנס כאשר הרוויח אצלו 300 שקל ליום, היה מאורס אותה תקופה וחשב קדימה (עמוד 422 שור' 6-16 לפרוטוקול).

ב. הנאשם 2

בדין שהתקיים ביום 16.01.20 העיד בפני הנאשם 2.

נאשם 2 העיד, כי הוא בן 27, עובד כנהג משאית בעבודות בטון תחת חברת שיכון ובינוי, נשוי ומתעתד להיות אבא.

כשנשאל לגבי יום האירוע תאר, כי באותה עת עבד כמתקין כבלים של חברת "יס". באותו יום ביקש אישור מהבוס שלו לאחר, על מנת שיוכל ללכת למשרד הפנים בואדי ג'וז. נאשם 2 הוסיף, שמכיוון שבסניף זה התורים ארוכים מאד, הגיע לשם סביב 6:00 בבוקר **(עמ' 428 שו' 1-14)**. נאשם 2 העיד, שמאחר שהתור היה ארוך החליט לעזוב את משרד הפנים ולנסוע לבית ג'אלה לאכול ולהתאמן ותכנן לאחר מכן לנסוע לעבודה **(שם, שו' 22)**.

עוד ציין, כי רכב הפג'ו בו נהג לנהוג עבר תאונה, לכן בזמן התיקון במוסך הבוס שלו החליף את רכבו באופן זמני לרכב מזדה **(עמוד 430 שו' 11-13 לפרוטוקול)**. כשנשאל מתי הגיע למכון הכושר ענה, שסביב שמונה לאחר שנשאל האם לקח לו שעתיים מואדי ג'וז לבית ג'אלה, ענה שקצת הסתובב בואדי ג'וז **"ואני בסביבות משש עד כאילו עש שבע ו- הייתי עברתי משם"**. **(עמוד 431 שו' 13 לפרוטוקול)**

נאשם 2 המשיך ותאר, כי היה בחדר כושר כרבע שעה, התחיל חימום ואז התחילו לו כאבים בצד.

נאשם 2 פירט, שלאחר האירוע התקשרו אליו מתחנת המשטרה לבוא לחקירה בתחנת תלפיות מזרח, אך כשהגיע למקום ולפני שנחקר נשלח הביתה בלא כלום. לאחר שבוע הוזמן שוב לחקירה. בחקירה השניה לדבריו נאמר לו שישאל רק כמה שאלות קצרות ולא הובהרה לו זכותו להיוועץ עם עורך דין, המאשימה הפנתה לתמליל החקירה מיום 17.7.16 שעה 14:57 אשר סומנה ב'8, בו ההקלטה התחילה במילים "טוב יאללה נתחיל". **(עמוד 440 שו' 6-21 לפרוטוקול)**.

בהתאם ל-ת/30 ו-נ/15, נצפה בעין הנץ רכב המזדה אשר בהתאם ללוחית הזיהוי בבעלות החברה בה עבד נאשם 2, עובר במחסום מכיוון ירושלים לבית ג'אלה בשעה 07:32. לשאלת בית המשפט ענה נאשם 2, כי לקח עימו טרמפיסט ועצר עבורו בצד הכביש לפני מחסום המנהרות מכיוון שהטרמפיסט היה צריך להתפנות וגם כי הרכב התחמם והיה צריך לשים מים ברדיאטור **(עמוד 438 שו' 1-10 לפרוטוקול)**. לאחר מכן נכנס לבית ג'אלה אכל והלך למכון כושר וסביב השעה 11:00 היה בחזרה בעבודה.

כשנשאל לגבי כך שבהתאם לאיכונים אשר סומנו ת/39 נמצא ששוחח עם הנאשם 1 ביום האירוע בשעות 6:58 ובשעה 07:01, בסמוך לרחוב לופו ליד ארמון הנציב, ענה שהם חברים ובתקופת הרמאדן השעות משתנות ואנשים ערים בשעות לא שגרתיות **(עמ' 442-443 לפרוטוקול)**.

כשנשאל לגבי האישומים כנגדו ענה, שבחיים לא חשב שיגיע למצב הזה, שמעולם לא חיפש כסף ואביו לא מחסיר ממנו כלום והוסיף: **"אני בן אדם שעובד, שמתקדם שחושב כמה אפשר להיות בן אדם וזהו. ואפילו אני כל החקירה הייתי בלחץ, היה שם צעקות, סוג של איומים אני אשים אותך בכלא...אני לא מיועד בשבילך הדברים האלה..."** **(עמוד 443-444 שו' 4 לפרוטוקול)**.

בחקירה נגדית, סיפר נאשם 2 כי סביב 11 הגיע לעבודה בעמינדב, והבוס שלו אהני החזיר לו את הרכב הישן שהיה בתיקון **(עמוד 449 שו' 20-21 לפרוטוקול)**.

לשאלת ב"כ המאשימה העיד נאשם 2 כי באותה תקופה של האירוע, לא ידע כי נאשם 1 עובד. **(עמוד 454 שו' 16-19 לפרוטוקול)**.

נאשם 2 העיד כי לפני הרמאדן בשנה של האירוע נשוא כתב האישום, המתלונן פנה אליו ורצה שיעבדו יחד, אך נאשם 2 סרב לו כי לא אהב אותו ולא רצה להתעסק איתו. **(455-456 לפרוטוקול)**.

נאשם 2 נשאל מתי הפעם הראשונה ששמע על אירוע השוד, בתשובה ענה, **"כשאחמד התקשר אלי"**, **(עמו' 457 שו' עמוד 30)**

21) כשנשאל, אם זה היה לפני שנסע לעבודה בשעות הסידורים, ענה: "התקשר אלי (נאשם 1 ד.ט) אמר לי פיראס (נאשם 2 ד.ט), 1,2,3 ככה מהר, אמרתי לו טוב בסדר גמור" ואז נאשם 1 אסף אותו לקופת חולים (עמ' 458 שו' 1-7). בהמשך מסר כך: "בבוקר יצאתי, הלכתי, אכלתי, התאמנתי, הלכתי הבאתי את האוטו...הייתי בארמון הנציב כי נתפסו לי הכאבים, הייתי בזה אז התקשרתי לאחמד (נאשם 1 ד.ט) ואמרתי לו יאללה איפה אתה?" (עמוד 461 שו' 17-18) ואז לדבריו, נאשם 1 אסף אותו מקופת החולים.

כשנשאל מדוע שיקר בחקירה במשטרה ואמר שמעולם לא עבר בציר 60 ענה:

"כי מחשידים לי תיק של שוד....עניתי שלא לקשור את עצמי כי פחדתי" ובהמשך: "היה לחץ, החוקר הזה...הוא אמר לו אני רואה את הסרטון שלו שהוא תוקף אותו ושודד אותו, אתה רוצה שאני אראה לו את זה? אמר לו לא, לא, זה בבית משפט אנחנו נראה את זה...אז התחלתי לא לקשור את עצמי בכלל...כי הייתי נכנס ללחץ, שוד, כלא, 13 שנים התחיל להגיד לי"... (עמוד 464 שו' 2-18 לפרוטוקול).

כשנשאל מדוע גם כשאומת עם כך שרכב המזדה שלו נצפה במנהרות באותו היום, וענה שיכול להיות שהיו בקריית ארבע בהתקנה במקום לומר שהיה במכון כושר בבית ג'אלה, ענה:

"זה אחרי שישבתי בחדר הזה המעפאן הזה כולו ג'וקים וזה, תפסתי את הראש שלי וככה עשיתי לו, בוא תיזכר פיראס, מה יש? בוא תגיד להם מה הם רוצים ממני". (עמוד 467 שו' 13-20 לפרוטוקול).

ובהמשך:

"דיברתי מה שאני רוצה בשביל חלאס, דיי, מספיק, איפה אני יושב יאללה מה זה...גם כן בכל החקירות אחי, כל מה שאמרתי לא הייתי זכות להביא עורך דין, כי הם לא רצו....וגם כן מפעילים עלי לחץ, אם אתה לא עונה, אם אתה לא משיב, אם אתה לא זה, זה נגדך בבית משפט ואתה חייב לענות...ולצערי אני בן אדם עם, אחד מהעם בן אדם פשוט" (שם, שו' 5-12 לפרוטוקול).

ב"כ המאשימה אימת את נאשם 2 עם כך שאוכן בשעה 6:45 באזור ארמון הנציב ולא מואדי ג'וז? ענה נאשם 2 כי היה בואדי ג'וז עשר דק' ראה שיש תור במשרד הפנים והמשיך בדרכו, אזור ארמון הנציב הוא אזור המעבר שלו, ומשם חזר מואדי אל ג'וז לכיוון המנהרות לכיוון בית ג'אלה. (עמוד 479 שו' 10-17 לפרוטוקול). את הטרמפיסט לדבריו אסף בואדי סוואחה באזור ג'אלה מוכאבר (עמוד 481 שו' 1-2 לפרוטוקול).

ב"כ המאשימה הציג בפני נאשם 2 כי בשעה 07:01 היה מאוכן ביום האירוע בצומת רחוב ינובסקי באזור צומת הבנקים, נאשם 2 אישר שעבר שם ואז נסע לכיוון בית ג'אלה דרך המנהרות, הטרמפיסט ביקש להתפנות ונאשם 2 עצר גם משום שרכבו התחמם ועישן חצי סיגריה (עמ' 483 שו' 6-23 לפרוטוקול ועמוד 489 שו' 1-3 לפרוטוקול).

ב"כ המאשימה ביקש הסבר מנאשם 2 לכך, כי לא יכול להיות שהתקשר להאני הבוס שלו כשהיה בדרך למשרד הפנים כפי שטען בתחילה, שכן נמצא ששוחח איתו בשעה 07:24, ועולה, כי את שיחה זו למעשה ביצע רגע לפני שעבר

במנהרות. על כך ענה נאשם 2:

"עוד פעם אני חוזר, אני אמרתי לך שאני בן אדם, אני לא מחשב, לא יכול לזכור כל מילה ומילה כל דקה ודקה כל שעה ושעה" (עמוד 492 שו 17-21 לפרוטוקול).

ב"כ המאשימה שאל את הנאשם, האם שיקר לבוס שלו שהוא בדרך למשרד הפנים כי למעשה היה כבר אחרי הביקור שם ובכביש המנהרות, ענה "כן". (עמוד 497 שו 11-15 לפרוטוקול).

כשנשאל לגבי שיחה שביצע באותו בוקר עם נאשם 3 ומהות השיחה, ענה שיכול להיות שהתקשר אינו זוכר בדיוק על מה דיברו אבל מטבע הדברים בשעות הבוקר שאלו אחד את השני "מה נשמע?" ו"איפה אתה?" (עמוד 493 שו 6-23 לפרוטוקול). כשנשאל האם יש סיכוי שבאותו בוקר נפגש עם נאשם 3 או שהטרמפיסט היה למעשה נאשם 3 או שהנייד של נאשם 3 היה אצלו ברכב, השיב נאשם 2, "לא" ו- "אין סיכוי, אני ביום הזה לא הייתי, איוב (נאשם 3 ד.ט) לא היה איתי" (עמוד 494 שו 9-22 לפרוטוקול ועמוד 499 שו 15-18 לפרוטוקול).

נאשם 2 עומת עם כך שבחקירה במשטרה מיום 18.7.16 בשו' 193-194 מסר שהגיע למשרד הפנים בשעה 08:00 ואין זה מסתדר עם גרסתו כעת, על כך ענה הנאשם, שלא יכול לדייק בדיוק בזמנים. (עמוד 498-499 שו 1-24 לפרוטוקול).

כשנשאל האם זה נכון שאף פעם רכב המזדה לא נתקע לו בעבר כמו ביום האירוע, ענה, כי הרכב נתקע לו 10 פעמים ואפשר היה לשאול את הבוס שלו שהעיד בבית המשפט שחילץ אותו בעבר כי המזדה נתקעה (עמוד 500-501 שו עד שו' 11 לפרוטוקול).

ג. נאשם 3

לשאלת בא כוחו ענה נאשם 3, כי בתקופת האירוע נשוא כתב האישום היה בקורס מפעילי עגורן. נאשם 3 תאר כי בתקופת הרמאדן - זמן קרות האירוע, לוח הזמנים משתנה, חלק בחופש, ישנים ביום ערים בלילה. נאשם 2 הוסיף, כי בזמן הרמאדן תמיד היה עובר בשטחים, לקניות ומפגשים משפחתיים. (עמוד 504 שו 15-24 לפרוטוקול).

נאשם 3 ציין, כי כחודש חודשיים לפני האירוע, היה מקבל אומגה 3 בשל בעיות בזיכרון (עמוד 505 שו' 1-6 לפרוטוקול).

כשנשאל לגבי היכרותו את הנאשמים הנוספים ענה, כי נאשם 1 הוא בן דודו והשני חבר כמו אח (שם, שו 7-9 לפרוטוקול). לעניין שיחות הטלפון עם הנאשמים הנוספים סמוך לזמן האירוע ציין, כי אין המדובר בדבר חריג, כדבר שבשגרה הוא משוחח עם חברים פעמים רבות ולא רק עם הנאשמים הנוספים ובתקופת הרמאדן גם השעות אינן חריגות מאחר וכאמור לוח הזמנים משתנה (עמ' 506 שו' 1-13 לפרוטוקול).

בא כוחו של הנאשם 3 שאל אותו, מה הסברו לכך שבחקירה ענה הרבה את התשובה "לא זוכר", לכך ענה, שבזמני צום הרמאדן רק חושב על אוכל, שתיה וסיגריות, לפיכך קשה לו מאד לזכור מה עושה בתקופה זו (שם, שו' 15-23).

כשנשאל לגבי כך שנמצא שביצע מספר שיחות טלפון בזמן וסמוך ברדיוס 4.5 קילומטר סמוך למקום האירוע, ענה:

"יכול להיות 3,4 קילומטר זה באוויר כמו שהבנתי יעני כאילו ממקום מאיפה שהסביר לי החוקר ליד מקום כניסת הכפר שלנו, אולי הייתי במכולת, אולי הייתי מסתובב בתלפיות, לא יודע מה, מה בדיוק הייתי עושה לא יודע" (עמוד 507 שו 1-7 לפרוטוקול).

נאשם 3 ציין כי הכיר פעם ראשונה את המתלונן במסגרת ההליך וכי לא ידע לפני האירוע שנאשם 1 עבד אצלו (שם שו' 8-11 לפרוטוקול).

כשנשאל האם ידע שהנאשמים הנוספים עצורים ענה:

"אני הייתי יודע שאחמד (נאשם 1 ד.ט) עצור...על מה וזה לא התחשבתי בעניין יעני יותר מדי".

ש: אה, לא שאלת? אבל הוא חבר שלך?

ת: חבר, אח גם, לא חבר, ולפעמים האבא אתה אין לך זמן לדבר איתו, אבל היה עצור לחקירה ידעתי שהוא הלך וידעתי שיש לו בעיה לא יודע עם מי..."

ש: לא התעניינת?

ת: לא התעניינתי.

נאשם 3 ציין כי אין מצב שיבצע שוד, כי בחקירה לא היה לו עורך דין ומעולם לא נפתחו נגדו תיקים פליליים. (עמוד 508 שו 8-15 לפרוטוקול).

בחקירה נגדית נשאל נאשם 3 לגבי הקשר שלו עם הנאשמים והאם מדבר איתם כל יום, לכך ענה:

"...איתם לפעמים יש חודש חודשיים לא מדבר איתם שיחה ולפעמים כל יום מדבר איתם, זה לא מוגבל. נאשם 3 ציין כי בתקופת הרמאדן משוחח יותר עם חברים בכלל ועם הנאשמים הנוספים בפרט. (עמוד 510 שו 15-23 לפרוטוקול).

לגבי עבודתו באותה תקופה, ציין נאשם 3, כי עבד בשחור ולא ביצע רישום לגבי שעות העבודה שלו כי סמך על המעסיקים שלו שיתנו לו מה שמגיע לו (עמוד 511 שו 15- עמוד 512 שו 8 לפרוטוקול).

נאשם 3 נשאל כיצד הוא מסביר את זה שנמצא מאוכן באזור ארמון הנציב סביב השעות 7:20, 7:30 ואז שוב מאוכן באזור ארמון הנציב בשעה 08:13, כלומר נמצא מאוכן באזור הר גילה רק 40 דק', זמן שאינו מספיק לקניות וכיו"ב. על כך ענה נאשם 3, שאולי שכח את התעודה או כסף וחזר הביתה דבר שקורה לו הרבה פעמים (עמוד 519 לפרוטוקול).

בחקירה חוזרת נשאל נאשם 3 האם כשנחקר במשטרה והופנה ליום ולשעה, זכר איפה היה, תשובת נאשם 3 היתה "לא" (עמוד 524 שו 11-13 לפרוטוקול).

ביום 22.1.20 נשמעו סיכומי הצדדים לפניי בעל פה.

תמצית סיכומי המאשימה

6. ב"כ המאשימה התייחס בסיכומיו לסתירות שעלו בין הודעות המתלון במשטרה לעדותו בבית המשפט. ב"כ המאשימה ציין, כי לדברי המתלון גנבו לו רבע מיליון ₪ ובשל כך לא הצליח לדבר, ואחרי שקיבל תרופות ונרגע סיפר את האמת (עמ' 339 שו 26-27 לפרוטוקול).

יחד עם זאת ציין, מאחר שהוכח שהקורבן הותקף (מפנה לדו"ח המז"פ שמצלם אותו להודעה ת/1 של הגברת שראתה אדם מתבוסס בדמו). הדבר עומד בסתירה לדברי הנאשם 1, שטוען שחלף וראה את המתלון יושב עם שוטרים כשהוא אינו מדמם ולשיטתו השוטרים רק עיכבו ותפסו אותו. לפיכך הוא אינו נדרש לעדות הקורבן ולא צריך לבחון את מהימנותו לעצם הוכחת התקיפה.

חוקרי הזירה העידו ארוכות לגבי הזירה והממצאים שנמצאו בה, לרבות המקל השבור, הדם והפלאפון שהיו זרוקים בזירת האירוע. כמו כן, קיומו שלרכב המזדה שעמד בצד הכביש עליו העידו גם המתלון וגם נאשם 1 סוגרים מעגל לגבי גרסת האמת. כל אלו מתיישבים עם טענת המתלון כי הותקף, חרף גרסתו הראשונית לגבי פרטי התקיפה.

לטענת ב"כ המאשימה, המתלון אמין כי האירוע מקבל חיזוקים חיצוניים מסביב.

גם העובדה שהמתלון סוחר ובעל רכוש רב, כפי שעולה מעדותו של החוקר גלעד כהן שהעיד כי המתלון הוציא בזמן השחזור בזירה מכיסיו סכומים אדירים של כסף וזהב יש לתמוך בגרסה הבסיסית של המתלון.

המתלון העיד ביום 6.7.17 שהוא מכיר את נאשם 1 באמצעות רביע בן דודו. נאשם 1 מעיד שזמן רב לפני האירוע ידע מי זה המתלון. עובדה מעניינת היא שהנאשם 1 הוא זה שמתקשר למתלון ערב האירוע ושואל אותו אם יש עבודה למחרת ולא להפך (שם בעמוד 19 שו 22).

המתלון העיד כי הנאשם 1 ידע היכן מחביא את הכסף, הוא זה שהזהיר אותו מרכב המזדה שחונה ליד מתקן החשמל, על כך שמי שהגיע ראשון עם כובע ריסס אותו עם גז, הרביץ לו ולקח את הווסט, הוא מצביע על מקום המחבוא ברכב שממנו נעלם הכסף. ב"כ המאשימה הפנה בעניין זה, לעדות הנהג הקודם של המתלון שציין את המחבוא ברכב בו נהג לשים את סכומי הכסף, כך שהדבר מלמד על התנהלותו הרוטينية של המתלון ועל כך שגרסת הנאשם 1 כי לא ידע איפה המתלון שם את הכסף אינה הגיונית.

הוצג היתר הכניסה של המתלון לארץ על רקע היותו סוחר, אשר הוגשה כתעודת עובד ציבור.

ב"כ המאשימה ציין, שהמתלון חזר על ההכרות השטחית עם הנאשם 2 על בסיס מפגש משותף עם רבעיה -מכר משותף גם שלו וגם של נאשם 1, גם הנאשמים האחרים אישרו את הדבר בבית המשפט.

מצפיה בשחזור בדיסק ניתן להתרשם שהמתלון לא המציא את הדברים אלא תאר את הדברים בדיוק כפי שהיו.

ב"כ המאשימה הפנה לעדות גיסו של המתלון שהעיד ביום 13.11.19, כי הנאשם 1 מיהר ללכת לאחר שהחזיר את הרכב. תמוה מדוע נאשם 1 מיהר ללכת כשהחזיר את המכונית, אחרי שיום העבודה למעשה בוטל לו. בנוסף, גיסו של המתלון חזר בעדותו על כך שהמחבוא של הכסף הוא מתחת לכסא ברכב במושב שליד הנהג.

באשר לזירת האירוע, היא צולמה ותומכת בגרסת המתלון, בממצאים שנמצאו שמה, ב"כ המאשימה הפנה לת/21

ולעדו של עידו צור (אבוחצירא) שהעיד בבית המשפט.

מלבד הודעת הקורבן והממצאים בזירה והעדים שהגיעו למקום וראו את הדברים, יש לגם את ענין האיכונים על הטלפונים, מחקרי התקשורת והרכב.

באשר לרכב המזדה של נאשם 2, הוא אישר שזהו רכבו, כך גם מעסיקו שהעיד בפני בית המשפט התייחס לרכב והוגשו הפלטים שרכב זה שייך למעסיק. רכב זה עובר מכיוון ירושלים לכיוון השטחים בשעה 07:32 ויוצא מהמחסום (ב"כ המאשימה הפנה לת/30 ו-15).

לענין איכון הטלפונים, בפני בית המשפט העידו שני מהנדסי תקשורת, העד קרמר העיד לגבי האיכונים של נאשם 2 והעד קלוש העיד לגבי האיכונים של נאשם 3. חוות הדעת של המהנדסים מתבססת על סמך הרשימה המוסדית ועל סמך הנתונים של חברת התקשורת, כאשר איכון קיים בתוך מחקר התקשורת. לטענת ב"כ המאשימה, ניתן לקבוע ממצאים על בסיס מחקר התקשורת למרות שאין שום דרך להוכיח את הסקטור ואת אפקטיביות הטווח.

לגבי רצף ההתקשרויות הטלפוניות בין הנאשמים, בשעה 5:44 יש שיחה בין הנאשם 2 לנאשם 1, השיחה הזאת קריטית ועומדת בבסיס שקרי הנאשמים. עולה כי לפני שהנאשם לוקח את המתלון הוא משוחח בטלפון עם נאשם 2. נאשם 1 בעדותו בפני בית המשפט, סיפר כי התקשר לנאשם 2 כדי להעיר אותו לעבודה. מהעדויות עולה כי, הנאשם 2 כלל לא הגיע לעבודה באותו היום. מכאן שהמסקנה היא אחת משתיים, או שנאשם 2 שיקר לנאשם 1 או ששניהם משקרים לגבי מהות השיחה ביניהם כפי שהתביעה סבורה. באשר להתקשרות בין נאשם 1 לנאשם 3, טען נאשם 1 שהטלפון חייג לבד, כאשר העניין לא הגיוני שעה שבהתאם להודעה שלו במשטרה הוא פותח את הטלפון שלו בעזרת קוד.

עוד הובהר, שבשעה 07:52 הרכב עובר את המחסום ואנחנו יודעים שהפקק הוערך בכ-20 דק'. בשעה 07:55 בערך מגיעים הדיווחים על הפציעה.

בשעה 08:04 יש שיחה נכנסת ממעסיקו של נאשם 2 לנאשם 2. מבחינת האיכונים נאשם 2 מאוכן בשעה 05:54, 6:45 ו-6:58 בעמוד מסוים, בהתאם לחוות הדעת המהנדסים מדובר באנטנה נותנת שירות לשתי החברות ולטווחים. מהנדס אחד אומר שהטווח המקסימלי הוא 700 מטר, המהנדס השני מתייחס לאנטנה שהטווח שלה הוא 400 ומשהו מטר.

חוות הדעת סותרת את גרסת נאשם 2 השקרי שנתמסרה בבית המשפט לפיה, היה בוואדי ג'וז במשרד הפנים בשעות הבוקר סביב השעה 06:00, ולאחר 10 דק' יצא משם לכיוון בית ג'אלה, הלך לאכול לפני שנסע להתאמן בחדר הכושר בבית ג'אלה ולאחר רבע שעה החלו לו כאבים בבטן, ואחר כך המשיך לעבודה בעמינדב. מנגד, בהתאם לאיכונים בשעה 05:54 הוא מאוכן סמוך לביתו עד השעה 07:21 ותחילת התנועה היא בשעה 07:32 הוא נמצא באזור המנהרות והוא לא עובר בוואדי ג'וז ובמשרד הפנים בזמן הזה, מעבר לכך שגרסתו לא הגיונית היא לא מסתדרת עם האיכונים.

ביחס לגרסאות הנאשם 2, גרסתו הראשונה במשטרה נתנה ביום 17.7.17 (ב"כ המאשימה הפנה לשו' 134-135 להודעה), בטרם הטיחו בו את מחקרי התקשורת, שם טען שבשעה 07:30 הוא נסע לוואדי ג'וז, כשהיה שם חש בכאבים בצד ואז ממשרד הפנים הוא המשיך לעבודה ומשם לארמון הנציב לביצוע התקנה וכשהכאב התעצם הוא עזב את העבודה ונסע לקופת חולים לשם הגיע בשעה 09:30-10:00 ומשם נסעתי לביתו. עוד טען נאשם 2 בהודעתו זו, כי לא היה באזור גילה ביום זה. גרסה זו סותרת את העובדה כי בהתאם לאיכונים ולתצלום רכבו ע"י עין הנץ היה נאשם 2 בציר 60 בזמן האירוע.

בנוסף, נאשם 2 טען בהודעה הנ"ל שאת הטלפון מנאשם 1 קיבל באותו היום בין השעה 08:00 ל-10:00 בערך כשהוא היה במשרד הפנים וכבר באותו מועד אומר לו נאשם 1 שמאשימים אותו בשוד. גרסה זו עומדת בסתירה

מוחלטת לדברי נאשם 1 שבעדותו בבית המשפט טען שהנאשמים הנוספים לא ידעו איפה עבד ולא על האירוע עד שעצרו אותם. כלומר נאשם 2 העיד בדוכן העדים גם אחרי ששמע את נאשם 1, שהוא ידע על השוד כבר ביום האירוע.

לנאשם 2 גרסה מתפתלת גם לעניין האיכון על הטלפון, בתחילה כשמיטחים בו את מחקרי התקשורת הוא בא ואומר זה טכנולוגיה אני לא יכול לתת הסברים (שורה 207). לאחר מכן אומר, בעצם בשבע וחצי הייתי בבית במקלחת, כשאומרים לו שזה לא מסתדר עם מחקרי התקשורת, הוא אומר אולי בעצם עברתי במנהרות (שו 178) ואח"כ אומר בעצם אני לא זוכר. למחרת בחקירה מיום 18.7.16 לפתע "נולדה" האפשרות שאולי עבר לבצע התקנה בקריית ארבע או בחברון, זאת אחרי שיום קודם שלל מכל וכל את האפשרות שהוא עבר בכביש המנהרות, עבר במחסום וכן הלאה. בנוסף, באותה חקירה מיטחים בו את גרסת המעסיק שאומר שהנאשם 2 הגיע לעבודה באותו יום בשעה 11:00, אז משנה שוב את גרסתו וטען שאחרי משרד הפנים עבר בביתו לקחת תיק למכון כושר, נסע למכון כושר בבית ג'אלה, אכלתי ואז נסעתי לעבודה.

ב"כ המאשימה ציין, כי רכב המאזדה נראה נוסע לבית ג'אלה אך אין לה תיעוד חזרה לישראל.

נקודה נוספת היא, כששואלים את נאשם 2 אם היה לבד הוא אומר שכן ואז כשלוחצים ושואלים שוב אומר, בעצם לקחתי טרמפיסט, אספתי אותו מואדי ג'וז והורדתי אותו בחוסאן, בכך נותן נאשם 2 איזו שהיא הצדקה לגרסתו.

נאשם 2 טען כי הטרמפיסט רצה לעצור לשירותים באמצע הדרך, בחקירתו בבית המשפט, הצביע ואישר למעשה את השרטוט, והפלא ופלא, באותו פרק זמן שהנאשם 1 הזהיר את המתלון על המאזדה, נאשם 2 ממקם את עצמו באותה נקודה, עם אותו רכב ואותו תיאור שעוצר שם אדם שיויר מהרכב. בנוסף בשרטוט נאשם 2 ידע להגיד שיש פרצה בגדר. בתחילה בעדותו בבית המשפט נאשם 2 מעיד שהתקשר לנאשם 1 בדרך למשרד הפנים בשעה 08:04, מנגד הוא אומר אני בשעה 08:04 הייתי בכלל בבית ג'אלה.

באשר לנאשם 3 אין ספק שנטל ההוכחה קשה יותר להרמה. מה שיש לגביו זה פירוט השיחות שנמצא בפני בית המשפט, יש לנו איכונים אפשריים שלו בזירה בזמן האירוע והאיכון שלו זהה לאיכוננו של נאשם 2 מבחינת השטח.

עובדה תמוהה נוספת היא ההודעות שנמחקו בין נאשם 1 לנאשם 2.

באשר לנאשם 1 ציין ב"כ המאשימה, כי הוא פתח לעצמו חלון רחב ומנסה להרחיק את עצמו מהמקרה בכך שהוא מחכה אחרי המחסום למתלון כעשר דק לאחר שהוריד אותו. נאשם 1 טוען שביצע בזמן ההמתנה עשרות שיחות למתלון, אך אין לכך זכר במחקרי התקשורת. לעומת זאת, בזמן ההמתנה נרשמו שיחות בינו לבין נאשמים 2 ו-3, כאשר המאשימה סבורה כי בשיחות אלו מוודא נאשם 1 שהנאשמים הנוספים נמלטו עם השלל.

המאשימה פירטה בסיכומיה, את השיחות הטלפוניות בין נאשם 1 למתלון ובין הנאשמים עצמם סמוך לזמן אירוע, כך, ערב לפני האירוע הנאשם 1 שואל את המתלון אם יש עבודה מחר והמתלון משיב לו שכן יש עבודה. בשעה 5:54 מתקשר נאשם 2 לנאשם 1 ולאחר מכן שיחה נוספת בשעה 6:45 ובשעה 07:01 מחייג שוב נאשם 1 לנאשם 2. בנוסף, בשעה 07:01 יש שיחה בין המתלון לנאשם 1 בה הוא מבקש מהנאשם 1 לבוא לאסוף אותו בשעה 07:23. בשעה 07:23 מחייג נאשם 3 לנאשם 1 ובשעה 07:24 מחייג נאשם 2 למעסיק שלו, עובדה העומדת בסתירה לטענה שדיבר עם המעסיק שלו בדרך חזרה ממשרד הפנים. בשעה 07:29 מחייג המתלון לנאשם 1, בשעה 07:49 ולפני שעובר את המחסום מחייג הנאשם 1 לנאשם 3. בשעה 07:52 עובר הנאשם 1 את המחסום.

נוכח כל האמור, סבורה המאשימה שעמדה בנטל להוכיח כי הנאשמים קשרו קשר כדי לתקוף ולשדוד את המתלון.

תמצית סיכומי ב"כ נאשם 1

7. ב"כ הנאשם 1 הפנה להצהרת המאשימה בפרוטוקול הדיון מיום 6.7.17 בעמוד 17 שורות 9-12, במסגרת עדות המתלון, במסגרתה, המאשימה עצמה ציינה שעדות המתלון מורכבת ולפיכך אינה נסמכת על המתלון לעניין זיהוי הנאשמים כמבצעי השוד אלא לעצם קרות האירוע.

המתלון עד כדי כך לא אמין שהתביעה עצמה אינה סומכת עליו ועל עדותו. בארבע גרסאות המתלון האשים בתחילה בביצוע השוד, את אימן אחיו של נאשם 1, שהינו עורך דין, אדם ללא עבר פלילי ורק מאוחר יותר חזר בו. המתלון גם טען בגרסאותיו הראשונות, שחבר אחר של נאשם 1 הוא אחד התוקפים ומסר למשטרה תמונה שלו מהפייסבוק.

ב"כ הנאשם 1 הפנה לפרוטוקול מיום 21.1.18 בעמוד 73 ש' 21, ולעמוד 76, בהם עולה כי גם בית המשפט עצמו לא התרשם שהמתלון מהימן לאור הסתירות בגרסתו, כאשר טען לאורך כל החקירות, אני לא זוכר, אני עד היום מקבל תרופות ולא מרגיש טוב. לפיכך, לא ניתן לבסס על עדותו שום ממצא.

התיעוד הרפואי של המתלון מהאירוע הינו תיעוד קל ביותר, שאינו מתאים לשוד ולא כפי שהמתלון הציג שתקעו לו סכין כמעט חתכו לו את הרגל. המתלון הינו אדם חסון, צעקן כעסן, אדם שלא בקלות ניתן להוריד ממנו ווסט מהגוף.

אין ראיות לכך שהמתלון נשדד, אף אחד לא ראה את תקיפת המתלון ואיך פציעותיו נוצרו, אנחנו לא יודעים אם היה מסוכסך עם סוחר אחר, עם גרושתו או אם "פיברק" את התקיפה והגיש אחר כך תביעה לביטוח לאומי.

המתלון טוען שנשדדו ממנו 251,000 ₪, זהב וחלק מהכסף שהוחבא מתחת לכיסא, לא ניתן הסבר ע"י המתלון, מדוע היה צורך לפצל כסף. בנוסף, לאור ההתרשמות שהמתלון הוא אדם מאד חשדן, מדוע שיראה לנאשם 1 אותו הוא רק 5 ימים, שהוא מחביא סכום כסף נכבד מתחת לכסא, ועוד כשהרכב הוא של המתלון.

בנוסף, לאורך שלוש הדו"חות משטרה המתלון טוען שנגנב לו כסף, הוא לא מזכיר את המילה זהב. המתלון לא מספק גרסה עניינית לכך שדיווח על שוד של סכום 250,000 ₪, כאשר לטענתו עליו היה סכום של 150,000 ₪, וברכב מתחת לכיסא היו עוד 100,000 ₪. תמוה, כיצד ידע באותה נקודת זמן שגם הסכום שהיה ברכב נגנב, כאשר הרכב באותה שעה היה עם הנאשם 1 והבידוק ברכב היה בשלב מאוחר יותר ובהינתן שהמתלון דיווח על הגניבה כבר בשעה 07:57.

לעניין התנהלותו של הנאשם 1, הרי שהיא נורמטיבית לחלוטין. הנאשם 1 ראה את המתלון עצור על ידי המשטרה, הוא מניח שנעצר כי נכנס לישראל בדרך לא חוקית דרך הפרצה, הדבר מתאים גם לעדותו של סוויטי שהעיד שאסור היה למתלון לעבור במחסום המנהרות כי זה לא מעבר לתושבי שטחים. אם אכן הנאשם 1 קשר קשר לשדוד את המתלון למה לו לחכות בפקק של המחסום מדוע שלא ימשיך עם המכונית מיד לאחר שהוריד אותו למה המתין? בנוסף, מאחר ונאשם 1 ראה את המתלון מרחוק סביר שלא הבחין בפציעותיו, שיתכן וגם נשטפו עד אז ואין סתירה בכך.

בנוסף, אם רכב המאזדה היה חלק מהשוד, למה הנאשם 1 מזהיר את המתלון מפניו? להפך היית מצפה שאם הנאשם 1 הוא חלק מהשוד, שדווקא יסיח את דעתו מפני המאזדה ולא יפנה את תשומת ליבו אליה כפי שעשה.

אחרי האירוע נאשם 1 הגיע לבית חמיו של המתלון לעדכן אותם במתרחש. החמות העידה ששמעה את נאשם 1 צועק, אח"כ העירו את הבן שלה עד שהתעורר שטף פנים ירד למטה, לא מדובר במישהו שזרק את הרכב וברח אלא התעכב שם. בנוסף, חמותו של המתלון מזכירה מספר פעמים, מבלי שנשאלה על כך, שהנאשם 1 נתן לבן שלה את המפתחות וכך גם העיד נאשם 1, מכאן שהנאשם 1 לא השאיר את הרכב ממונע כפי שטענה מנגד.

אין שום ממצא של מז"פ הקושר את נאשם לאזור המושב בו הוחבא הכסף.

גם גיסו של המתלון העיד בבית המשפט, כי התנהלותו של נאשם 1 היתה לכאורה חשודה כשהגיע לעדכן אותם שהמתלון נתפס. ב"כ נאשם 1 סבור, כי לא ניתן לתת אמון בעדותו, גם, כשנשאל האם נסע עם המתלון לתוך ישראל, בהתחלה אמר "לא", אחרי כן שלוש ארבע פעמים אמר "לא זוכר". בנוסף כשנשאל, מדוע לא חייג למתלון לאחר שנאשם 1 עדכן אותם שהמתלון נתפס אם התנהלותו של נאשם 1 היתה נראית לו חשודה, ענה תשובה לא משכנעת שלא ידע מה המספר של המתלון. בנוסף הגיס, ניסה לתאר שיגרה והתנהלות בין הנאשם 1 לבין המתלון כאשר בתקופת ההעסקה של נאשם 1 הוא בכלל ישן בשעות הבוקר בגלל הרמדאן, מכאן שלא יכול להעיד מידיעה אישית, ולפיכך, אינו יכול להיות עד חיזוק.

לעניין האיכונים, ניתן לראות בהתאם למוצג ת/40 שהנאשם 1 דיבר באותן שעות שיחות רבות גם עם אנשים אחרים. מדובר בפתח הרמדאן, שגרת החיים של האנשים משתנה, לפיכך אין דבר חריג בשיחות אלה לפנות בוקר. בנוסף, תכיפות השיחות של הנאשמים הנוספים עם נאשם 1 היו דקות ספורות לפני שהמתלון עדכן את נאשם 1 בדבר שעת העבודה, לפיכך לא הגיוני שתאמו ביצוע שוד במשך דקות בודדות ובאותו הרגע.

הנאשמים היו עצורים כמעט שלושה שבועות במעצר ימים היו בשש חקירות, היקף אדיר של הודעות, החוקרים במשטרה לא הבהירו לנאשם על דבר זכות ההיוועצות, כשהם חוקרים אותו ממושכות ללא עורך דין, בתקופת צום הרמאדן ומצפים שיזכור כל דקה ודקה.

באשר לנאשמים, מדובר בשלושה אנשים נורמטיביים, ללא עבר פלילי. נאשם 1 היה סטודנט שחיי נהרסו בעקבות האירוע.

באשר לסתירות של נאשם 2 באשר למקום המצאו, לא מדובר בסתירות מהותיות ובטח לא כאלו שיכולות להוכיח פוזיטיבית שביצע שוד, במיוחד לאור הזמן שחלף הגיוני שלא ידייק בדבריו.

עובדת היות המתלון סוחר בזהב לא היתה סוד, היא היתה ידועה לכל הכפר בו מתגורר המתלון וגם ידועה לכל מי שעבד עם המתלון בעבר, כולם ידעו שהוא סוחר בזהב בישראל. מכאן ישנה אפשרות שאדם אחר שידע על כך יזמון לשדוד את המתלון.

הנהג הקודם של המתלון עזב אותו כי אמר שנמאס לו ממנו שהוא היה "מג'נון", משוגע,

"עם קריזות" צורח על אנשים (עמוד 293 שו 10-12 עמוד 196 שורה 3 עמוד 199 שורה 2), לפיכך, לא ניתן לשלול שהיה מסוכסך עם אנשים אחרים.

גם אם יש תהיות לגבי צירופי המקרים ביום האירוע, המאשימה לא הוכיחה מעבר לספק סביר הנדרש במשפט הפלילי להרשעת הנאשמים. התיק חלש ללא ראיות, רק חשדות שלא אוששו.

בתיק מחדלי חקירה: הפנה לעדות ארז הורוביץ 27.5.2019, לא בוצע בדיקת DNA ברכב, לא נמצאו ט.א ברכב, עשו בדיקות בשלב מאוחר יותר של הרכב.

לעניין המזכרים והעדות של החוקר יורי סטטניקוב, אשר אישר בהגינותו שהוא לא עד מומחה ולא מומחה למחשבים (מפנה לעמוד 278) לכן צריך להתעלם מכל דבר שהוא בגדר סברה.

לעניין הפקק במנהרה, מפנה להודעת המתלון שהסיבה למעקף היתה אך ורק הפקק. המתלון מנסה לטעון כי נאשם

1 הוא שאמר לו לעקוף את הפקק, לא מתקבל על הדעת שהעובד יגיד לבוס שלו מאיזו דרך לנסוע, וודאי כשהאינטרס לא להתעכב, הוא של המתלונן.

אין ראייה לכך שמסרונים נמחקו באופן יזום. בנוסף, היתה הודעה אחת מחוקה עם אדם בשם עוויסאת שלא נחקר בתיק, כך שזה מסתדר עם טענת הנאשם 1 שלפעמים הילדים משחקים עם הפלאפון ולכן נמחקים דברים. דבר נוסף, קיימת סתירה לעניין מחיקת המסרונים בין ת/35 ל-ת/24, באחד מהם יש מסרונים ובאחד אין מסרונים כלל.

לסיכום, גרסתו של הנאשם 1 היתה סדורה לאורך כל החקירות והעדויות ולא נמצאו בה סתירות. בנוסף, לא הונחה תשתית ראייתית אפילו ברמת ראיות לכאורה ועל כן יש לזכות את הנאשם 1.

תמצית סיכומי ב"כ נאשם 2

8. בהתאם לת/30 ו-נ/15, אין מחלוקת שרכב המאזדה בו נהג נאשם 2 עבר את המחסום בשעה 07:32, דהיינו 2 דק' אחרי שהנאשם 1 אסף את המתלונן מחוסאן וכאשר בהתאם לכתב האישום האירוע התרחש אחרי השעה 07:45.

לא קיימת כל ראייה אובייקטיבית או סובייקטיבית שיש בה לקשור את נאשם 2 לאירוע השוד. ב"כ נאשם 2, הפנה לפרוטוקול מיום 19.12.18 עמוד 131 שורות 16 והלאה, לפני שרוסס בגז פלפל ראה אנשים שבאים לקראתו. המתלונן ציין בעצמו שיש לו היכרות מוקדמת עם נאשם 2 ובכל זאת, הוא לא זיהה אותו באירוע השוד.

המאשימה מנסה להביא להרשעתו של הנאשם 2 על סמך הסתירות בגרסאות, אין בכך די כדי להוכיח מעבר לספק סביר את אשמתו של הנאשם 2. הנאשם 2 הינו אדם פשוט, הוא אינו מסתובב עם סטופר ומדייק כל דקה היכן היה. בנוסף, הפנה ב"כ נאשם 2 למוצג נ/13, על פיו אדם בשם עסיוואת שגם היה בקשר עם נאשם 1, מכשירו גם אוכן ונכח במקום האירוע באותה עת, לא נחקר כלל.

ב"כ נאשם 2 ציין, כי נאשם 2 זומן לחקירה בסמוך לאירוע, לאחר שהתייצב בתחנה, ולפני שחקרו אותו, אמרו לו לחזור הביתה כי הוא לא רלוונטי. לאחר מכן נתבקש לחזור לחקירה ביום 17.7.16 שם רמסו את זכויותיו כחשוד, ואמרו לו רק בלשון רפה על זכות ההיוועצות שלו עם עורך דין (הפנה לת/8(ג) והסרטון שסומן ת/8(ב)). ניתן לראות שלא התקבלה תשובה פוזיטיבית של הנאשם שהוא מוותר על זכותו להיוועץ עם עורך דין, ושם אין לו עורך דין פרטי, יכולים למנות לו סנגור מהסנגוריה הציבורית, כמו כן לא מסבירים לו על מה הוא חותם.

בהתאם לתמלול החקירה של נאשם 2 המסומנת ת/8(ג), נאשם 2 טען כי לא ידע איפה ואצל מי נאשם 1 עובד, בנוסף לאחר שנודע לו דבר אירוע השוד, סיפר כי נאשם 1 אמר לו שהמתלונן ביקש שלא יספר שהוא עובד אצלו.

בחקירה מיום 18.7.16 אשר תמלולה מסומן ת/9(ג) ות/9(ב), בעמוד 8, הנאשם 2 מספר, כי נסע לבית ג'אלה למכון כושר, הוא אומר לחוקר אל תתפוס אותי במילה אני לא מחשב. לגבי המכון כושר הוא אומר לחוקרים לבדוק שאכן היה שם ושעבר במחסום (שם בעמוד 13 שו' 27-28), נאשם 2 גם מספר על עניין הטרמפיסט שלקח אותו מוואדי סוואחה ושהוא ירד לשירותים לאחר שהרכב היה תקוע והתחמם.

ב"כ נאשם 2 הפנה לת/9(א), אליה צורפה סקיצה שנטען שהנאשם 2 שרטט אותה במו ידיו, הדברים אינם נכונים, קצין החקירות גלעד כהן הוא זה ששרטט את הסקיצה מפנה לדקה 33.35 ורק אז החתימו את נאשם 2.

בחקירה מיום 20.7.16, השוטרים מטעים את נאשם 2 ואומרים לו שיש מצלמות שמתעדות את האירוע (מפנה לת/10/ג

ו-ת/10(ב) בדקה 34.02 עמ' 21-22 לתמליל) ואף מפחידים אותו שהעונש הוא עד 20 שנות מאסר. הנאשם 2 מבקש להחליף בגדים אך לא נענה.

ב"כ נאשם 2 פרט את גרסת נאשם 2, לפיה הגיע למשרד הפנים לאחר השעה 6:00, מאחר שבמזרח העיר התור מאד ארוך, אנשים מגיעים מאד מוקדם על מנת "לתפוס" תור. כשנוכח כי יש תור ארוך, לאחר פרק זמן מסוים עוזב דרך ואדי ג'וז עולה לגד שמנים יורד לכיוון ראס אל עמוד, וואדי סוואחרה ומגיע לג'אבל מוכאבר שם שלושת הנאשמים מתגוררים.

חוות הדעת ת/39 מתייחסת אך ורק לשני איכונים. עולה שבשעה 6:58 עבר נאשם 2 באזור ביתו בארמון הנציב. המאשימה מנסה להסתמך על כך שגם נאשם 3 אכן שם באותה שעה, לכן זה אומר שהיו יחד באותו רכב. הדבר לא הגיוני, שכן אם באמת הם היו יחד באותו רכב למה שוחחו בטלפון באותו זמן. יותר מתיישבת העובדה הפשוטה ששניהם מתגוררים באזור זה.

אין ללמוד משיחת נאשם 2 עם מעסיקו על מעורבותו בעבירה. הנאשם 2 אמר למעסיקו שעוד לא היה במשרד הפנים על מנת שלא יחפש אותו וזה ייתן לו עוד זמן פנוי.

בשעה 07:32 עובר הנאשם את המחסום, האירוע התרחש אחרי השעה 7:45. בהתאם לת/30 ו-נ/15 ניתן לראות שבאותו זמן עברו במחסום כ-30 רכבי מזדה, מי יכול לומר בוודאות ומעבר לספק סביר שאותו רכב מזדה בו נסע הנאשם הוא זה שעמד בצד ומפניו הזהיר הנאשם 1 את המתלונן. בנוסף הדבר לא מסתדר עם הזמנים, הרי בשעה 07:30 יצא נאשם 1 עם המתלונן מחוסן ובשעה 07:32 רכב המאזדה של מתלונן 2 עובר את המחסום.

בנוסף, בשעה 07:29, יוצאת שיחה מהטלפון של המתלונן לנאשם 1, ניתן ללמוד מכך שהשיחה התרחשה לפני שלכאורה בוצע השוד. לפי ת/21 ו-ת/22 טלפון אחד היה בווסט ואחד נזרק, לפיכך, אחרי השוד לא יכול היה המתלונן לצלצל לנאשם 1 מהנייד שנזרק.

לא נמצאו בזירה שום ממצאי DNA או טביעות אצבע של הנאשמים, לא על המקל או הפלאפון או חפצים כלשהם שקשורים לזירה.

גם את הראיות הנסיבתיות יש לבחון על פי כללי ההיגיון וניסיון החיים. בהתאם לפסיקה, על בית המשפט לבדוק את הסבריו של הנאשם גם אם הם היפותטיים (ב"כ נאשם 2 הפנה בעניין זה לע"פ 6359/99).

ב"כ נאשם 2 ציין את מחדלי חקירה, לא נבדקו מצלמות משרד הפנים, מסלול נסיעת נאשם 2 מרושת במצלמות והן לא נבדקו, לא נבדק תיעוד ביקור נאשם 2 בקופת חולים, כל אלו לא נעשו, והדבר עומד לחובת התביעה.

שקרים בלבד של נאשם אינם יכולים לעמוד לבדם כבסיס להרשעה. הם יכולים לערער מהימנות, להצטרף לראיות אבל לא לעמוד לבדן, לא ניתן לעשות יש מאין. לבל יכשל בית המשפט בהרשעת שקרן ולא משום שהובאו ראיות מספיקות להוכחת אשמתו, לעניין זה הפנה לספרו של יעקב קדמי מהדורה שניה עמוד 840, לע"פ 567/77 וע"פ 836/81.

לסיכום, לאור כל האמור, יש לזכות את נאשם 2 זיכוי מלא. אך אם בית המשפט סבור שאיכונים ושיחות טלפון בין הנאשמים שהינם חברי ילדות, המתגוררים באותה סביבה בזמן רמאדן, מעוררים ספק, יש לזכות הנאשם 2 מחמת הספק.

תמצית סיכומי ב"כ נאשם 3

9. עדותו של נאשם 3 בבית המשפט היתה סדורה ותואמת את הודעותיו במשטרה. אפילו ב"כ המאשימה בהגנותו לא הצביע על שום סתירה בגרסתו.

נאשם 3 ללא כל עבר פלילי, במשך 3.5 שנים הנאשמים נאלצים להתמודד עם כל המשתמע מכתב האישום כשאינ בתיק כלום.

התיק לגבי נאשם 3 מתבסס על שיחות טלפון אותן ביצע באופן תדיר גם בימים אחרים, עם חבריו כאשר הארוכה שבהם ארכה 69 שניות ואיכון שהוא נמצא 4.5 קילומטר ממקום האירוע שזה כולל גם את מקום מגוריו. הוא לא עבר בשום רכב ולא היה בשום קשר עם המתלונן. לא ניתן להשתמש בראיות סטטיסטיות כדי להרשיע נאשם.

ב"כ נאשם 3 ציין כי טבעי שנאשם שלראשונה בחייו, עומד כנגדו תיק פלילי יהיה בלחץ לא יזכור לפרטי פרטים מתי בדיוק שוחח בטלפון עם אנשים שהוא רגיל לדבר איתם ביומיום.

ב"כ נאשם 3 חזר על כך, שהתביעה לא חקרה אדם בשם עוויסאת שהיה באותו אזור וגם ביצע שיחות עם הנאשם 1.

לא הנאשם צריך להוכיח את חפותו אלא התביעה צריכה להוכיח את האשמה ולא בכדי נאשם 3 מוזכר בסיכומיה של המאשימה באופן מצומצם.

לסיכום ולאור כל האמור יש לזכות את נאשם 3 זיכוי מלא.

גדר המחלוקת

10. על פניו אין מחלוקת ביחס לכך שביום האירוע המתלונן הותקף, המחלוקת אפוא הינה באשר לנסיבות תקיפת המתלונן ובעיקר ביחס לזיהוי מבצעי העבירה, כאשר הנאשמים מכחישים בתוקף את מעורבותם באירוע.

במקרה דנן, לא קיימות ראיות ישירות הקושרות בין הנאשמים לאירוע השוד, לא קיימים עדים לאירוע, לא נמצאו טביעות אצבע, שאריות די אן אי או כל חפץ הקשור לנאשמים בזירה, לפיכך התשתית הראייתית שעל יסודה מבקשת המאשימה להרשיע את הנאשם, נסמכת על ראיות נסיבתיות שעיקרן; מחקרי התקשורת בין הנאשמים (ת/34, ת/40) והאיכונים של הנאשמים בזמן ובאזור האירוע (ת/38 ו-ת/39).

אכן, עולים מגרסותיהם של הנאשמים סימני שאלה כפי שאפרט להלן, יחד עם זאת, השאלה העומדת לפתחי היא, האם מארג הראיות הנסיבתיות מספיק בכדי להרשיע את הנאשמים מעבר לספק סביר כפי שדורש המשפט הפלילי.

דין והכרעה

11. לאחר שעיינתי בהודעות העדים במשטרה, התרשמתי מעדויותיהם בפניי ובחנתי הראיות שהוצגו בפני, אני קובע כי קיים ספק סביר באשר לאשמתם של הנאשמים וכי המאשימה לא הוכיחה ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט הפלילי את המפורט בכתב האישום.

הלכה היא, כי ראיות נסיבתיות הן בסיס אפשרי להרשעה בפלילים. אולם על מנת לעשות כן, על בית המשפט לבחון את מכלול הראיות הנסיבתיות ואת הסברי הנאשם במבחן ההיגיון, ניסיון החיים והשכל הישר. הנטל הטקטי מועבר אל הנאשם להציע הסבר חלופי שבכוחו ליצור ספק סביר במסקנה המפלילה ע"י הצגת היפותזות סבירות אחרות. רק אם

המסקנה המרשיעה גוברת באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית ולא נותרת כל מסקנה סבירה אחרת, ניתן לומר שאשמת הנאשם הוכחה מעבר לספר סביר. (עוד לעניין זה בע"פ 210/19 יאיר זהר נ' מדינת ישראל, ע"פ 7052/06 יגאלי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 27.4.2009)).

"הספק" שעל הנאשם לעורר נדרש להיות "סביר" במובן זה שיש לגרסתו אחיזה הגיונית במציאות, היא מעוגנת בחומר הראיות וביכולתה להעלות סימני שאלה באשר לאמיתות הגרסה שהציגה התביעה. (ע"פ 229/19 מדינת ישראל נ' פלוני (להלן: "עניין פלוני").

בית המשפט קבע כי בחינתן של ראיות נסיבתיות כרוכה במבחן תלת שלבי. ראו ע"פ 9372/03 פון וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745, 754 (23.9.2004):

"בשלב ראשון נבחנת כל ראייה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב שני, נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה האם היא מערבת, לכאורה, את הנאשם בבצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך. בשלב שלישי, מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר ביחס להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית המשפט מניח את התיזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תזה של ההגנה, ובוחן האם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גרסתו והסברו של הנאשם".

לאחר שבחנתי כל אשר הובא בפני, הגעתי לכלל מסקנה, כי לא ניתן לקבוע על בסיס הראיות הנסיבתיות שהוצגו בפני, כי הנאשמים הם אלו אשר ביצעו את העבירה, וכי מסקנה זו, הינה המסקנה האחת ההגיונית והיחידה.

להלן אנמק טעמי ואבחן את הראיות והערכתן, כמו גם, האם ניתן לבסס עליהן ממצאים עובדתיים. יובהר, כי על בית המשפט לבחון את הצטברותן של הראיות יחדיו ולקבוע האם יש בהן יחד כדי להביא למסקנה חד משמעית לפיה הנאשמים אכן ביצעו את המיוחס לו בכתב האישום (עניין פלוני בעמוד 12).

הגם שלא היו עדי ראייה או עדות אחרת בזמן אמת לאירוע עצמו, אין מחלוקת על כך שהמתלונן הותקף בדרך כלשהי, (ראו ת/1- עדות עדת הראיה לאחר קרות המעשה, ת/19 דו"ח רפואי של מד"א, ת/20 דו"ח רפואי בית חולים מקסאד ו- ת/21 דו"ח המז"פ במסגרתו צולמו ביום האירוע, המתלונן, פציעותיו והזירה, הכוללים חומר החשוד כדם על סלע ועל קבוצת עשבים על החול בזירה. כמו כן, במרחק של כ-10 מטר משם נמצא מקל שבור עם טיפות חומר החשוד כדם ומכשיר נייד זרוק בסמוך. ב"כ הנאשמים העלו סברה שמא המתלונן גרם הפציעה לעצמו, בית המשפט אינו מקבל סברה זו ועמדת המאשימה לפיה התקיפה בוצעה ע"י גורם שלישי הינה סבירה יותר בנסיבות העניין.

יש לציין כי לא ניתן לקבוע ממצא על ביצוע השוד, למעט גרסת המתלונן והשחזור שנעשה, שבו נראה המתלונן נושא על עצמו תכשיטים, שכך לטענתו נוהג בכל נסיעה.

עדות המתלונן

12. במהלך ניהול התיק המאשימה ציינה מספר פעמים את הבעייתיות בהודעותיו ועדותו של המתלונן, כך למשל כבר בפתח דיון ההוכחות מיום 6.7.2017 עמוד 17 שורות 8-12 לפרוטוקול: **"אמנם אדוני, המתלונן שתכף נשמע הוא לא מתלונן סטנדרטי, העדות שלו היא עדות מורכבת שאנחנו לא מקבלים את כולה. אבל אנחנו מבקשים להבהיר כבר בשלב הזה לבית המשפט, שאנחנו, המאשימה, אנחנו לא נסמכים בכלל על המתלונן לעניין זיהוי הנאשמים כמבצעי השוד, אלא אך ורק לעצם קרות האירוע"**. וכך למשל גם בעמוד 335 שורות 11-12 לסיכומי המאשימה מיום 22.1.2020: **"כאשר אנחנו אמרנו מהרגע הראשון מדובר במתלונן שברגע הראשון הייתה מחלוקת והתלונה שלו במשטרה היא הודעה שאינה אמת לאמיתה"**. ובהמשך בעמוד 337 שורות 7-8, **"הדברים שנאמרו על ידי המתלונן, חברי יצביעו על הסתירות, אין מחלוקת לגבי הסתירות, זו בכלל לא השאלה"** ובהמשך בעמוד 338 שורות 4-5: **"ואני אומר יש פה קושי, יש פה קושי לא מבוטל ועדיין אמירתו הבסיסית היא הותקפתי, רוססתי"**. ועוד בהמשך באותו העמוד שורות 9-10: **"אין ספק שהדברים האלה הם קשים, אבל במהימנות שלו, בבסיס, הוא מספר סיפור שנתמך בראיות חיצוניות לגבי עצם קרות האירוע ולגבי מיקום האירוע ולגבי המהות של האירוע"**.

אין חולק כי המתלונן לא אמר אמת בעניינים רבים לאורך התיק, כך, כבר בדו"ח הראשוני של החוקר עידו צור (ת/14), המתלונן מסר לו, כי היו אתו ביום האירוע ברכב שלושה אנשים, הם ריססו אותו בגז וגררו אותו לכיוון מטע עצי זית, שם תקפו אותו ושדדו ממנו כסף מזומן. גם אם נניח כי המתלונן היה בשוק ראשוני ולפיכך לא אמר אמת, הרי שהנחה זו אינה מתיישבת עם העובדה כי המתלונן המשיך בגרסאות שהתבררו כשקריות גם במועדים מאוחרים יותר. כך בהודעתו במשטרה מיום 4.7.16, שם המתלונן מסר עדות שקרית גם לעניין המעבר שלו במחסום המנהרות, גם לעניין זהות התוקפים לגביהם נתן המתלונן גרסה שקרית אך מפורטת ולגבי הדיאלוג שלו עם נאשם 1, כך ב-נ/1 בשו' 12-16:

"אחמד רביעה עצר את הרכב מטר אחד לפני המנהרה שאחרי המחסום בצד ימין על הכביש הראשי, שאלתי אותו למה אתה לא נוהג, אחמד לא ענה לי בכלל. פתאום ראיתי משמאלי רכב שחלף אותנו מסוג מזדה 2 קטנה, לא זוכר צבע, ברכב זיהיתי את איימן יוסף חוסיין רביעה שהוא אח של אחמד (נאשם 1 ד.ט) והיה עם איימן עוד אחד ברכב שאני לא מכיר אותו...פתאום איימן והבחור הנוסף פתחו לי את הדלת והוציאו אותי בכוח מהכיסא ומהאוטו".....איימן נתן לי מכות בראש עם צינור ברזל".

הנאשם דבק בגרסה זו גם בהודעתו מיום 6.7.16. בנוסף, ביום 7.7.16, ארבעה ימים לאחר קרות האירוע בביקור בזירה (ת/15), המתלונן מוסר שוב, כי אחד מתוקפיו הוא אחיו של נאשם 1 ואדם נוסף שאינו מכיר אך יש לו תמונה שלו, גם בגרסה זו טוען המתלונן כי התוקפים גררו אותו מהרכב. לבסוף המתלונן הודה, כי לא זיהה את מי שתקף אותו ואיבד הכרה (פרוטוקול מיום 6.7.17 עמוד 24 שו' 5).

התנהלותו של המתלונן מראה, כי הוא נוטה להסיק מסקנות שלא בהכרח קשורות למציאות ואין לו בעיה להפיל אחרים גם אם אינו משוכנע כי הם מעורבים בדבר. כך לעניין טענתו כי זיהה את אחיו של נאשם 1 ובחור נוסף בעניינו מסר תמונה מהפייסבוק כתוקפיו. כך גם לעניין הידיעה של נאשם 1 על הכסף שלו כאשר טען **"רק אני והוא יודעים והוא רואה אותי סופר כסף על יד אנשים" (שם, עמ' 29)** כשמתברר שאנשים רבים מודעים לכך שהוא סוחר בזהב.

המתלונן שיקר לא רק לעניין זהות התוקפים, אלא גם לגבי כך שדרך קבע היה נוסע לעסקיו דרך מחסום המנהרות, עובדה שהופרכה גם מתצלום עין הנץ (ת/33), לפיה, ביום האירוע עבר נאשם 1 בגפו את המחסום ברכב הסקודה. גם מעדותו של נהגו הקודם, ראו לעיל, עדות נאסיב סוויטי, אשר העיד כי הם היו עוברים דרך מחסום 300 ומעולם לא

עברו דרך מחסום המנהרות, בהתאם לכך, ניתן להבין כי המתלונן לא היה נוהג לעבור דרך מחסום המנהרות בדרך לעסקיו בישראל. כמו כן, גם המתלונן עצמו הודה לבסוף בדיון מיום 21.1.18 עמוד 58 שו 17-23, כי הוא ונאשם 1 ביצעו את "נוהל" הורדת המתלונן במעקף המחרור כ-3-4 פעמים.

המתלונן שיקר בהודעותיו גם לגבי כך שאינו זוכר כי ביום האירוע היה פקק, וגם לגבי כך שרק אחד מהוא ידעו על מחבוא הכסף ברכבו, השוו נ/4 לעדותו בבית המשפט מיום 6.7.17 ומיום 21.1.18, לפיהן העיד, שהסיבה האמתית למעקף היתה הפקק, כי אנשים רבים ידעו שהוא סוחר זהב וכי כל הנהגים שלו ידעו היכן מחביא את הכסף. כמו כן ציין כי שבמקום זה נוהגים להחביא כסף כל הסוחרים.

גם כשנחקר המתלונן באזהרה מאחר ונמצאו שקרים בהודעותיו, ביום 18.7.16 כמעט שבועיים אחרי קרות האירוע, הוא אמנם מתחיל "להתיישר" עם האמת, אך עדיין שיקר לעניין זה שראה את התוקפים יורדים מרכב המאזדה (ראו 5/).

מעבר לשקרים המובנים בהודעותיו ועדותו, בשלב מסוים המתלונן חוזר לאורך כל עדותו כמעט על כל שאלה בתשובה "לא יודע", "לא זוכר" או "לא הייתי בהכרה" (ראו פרוטוקול מיום 21.1.18).

לאור כל המפורט, איני מוצא את עדותו של המתלונן כמהימנה ואני קובע, כי לא ניתן לקבוע ממצאים על סמך הודעותיו ועדותו, אדרבא, דווקא מעדותו אפשר ללמוד על ממצאים הפותרים את מעורבותם של הנאשמים. אכן, המאשימה ציינה בסיכומיה כי אין צורך לקבוע שמדובר במתלונן אמין מאחר והאירוע מקבל חיזוקים חיצוניים מסביב. יחד עם זאת, אציין, כי גם אם קיימות ראיות לקרות האירוע, אין בראיות די כדי לקשור את הנאשמים לאירוע ולביצוע העבירה מעבר לספק סביר. מעבר לכך, כפי שצינתי, יש בעדותו של המתלונן להטיל צל כבד ולהעלות סימני שאלה וספקות לגבי פרטים רבים באירוע ומעורבות הנאשמים בו.

מחקרי התקשורת

13. כאמור, אחד מהאדנים המרכזיים, עליהם מבקשת המאשימה לבסס את הרשעת הנאשמים הם מחקרי התקשורת.

שיחות הטלפון בין הנאשמים סמוך למועד האירוע

14. המאשימה הצביעה על שיחות בין הנאשמים שבוצעו לטענתה "בשעות לא שגרתיות" ובסמוך לקרות האירוע. כך, המאשימה פירטה בסיכומיה (עמ' 335-337 לפרוטוקול מיום 22.1.2020), שבשעה 05:54 חייג נאשם 2 לנאשם 1. שיחה נוספת נרשמה בשעה 06:45 בין נאשם 3 לנאשם 2. בשעה 06:58 בוצעה שיחה בין נאשם 1 לנאשם 2. עוד שיחה בוצעה ביניהם בשעה 07:01. המאשימה ציינה כי בשעה 07:01 בוצעה שיחה גם בין המתלונן לנאשם 1, בה הוא מבקש ממנו שיבוא לאסוף אותו, מכאן המאשימה למדה כי נאשם 1 עדכן את נאשם 2 בדבר פרטי האיסוף על מנת שהוא ונאשם 3 יארבו למתלונן ויבצעו את השוד.

אכן, תיאוריה זו אפשרית, אך קיימים בה גם קשיים או לפחות היפותזות חלופיות סבירות נוספות אותן העלתה ההגנה. אין למעשה אינדיקציות לעניין מהות השיחות, מדובר בשלושה נאשמים, צעירים, חברי ילדות ובני משפחה הרגילים לשוחח איש עם רעהו לעיתים תכופות. עוד ציינו ב"כ הנאשמים, כי דובר בתקופת הרמאדן בה הרגלי בני הדת המוסלמית שונים משגרת היום יום הרגילה. ב"כ הנאשמים ציינו כי בהתאם לפלט השיחות ניתן לראות שהנאשמים שוחחו

בשעות אלו גם עם אנשים נוספים (ראו עמ' 356 שו' 26-29 לפרוטוקול מיום 22.1.2020). בכל מקרה, גם אם אקבל את העמדה לפיה מדובר בהתנהלות לא שגרתית המעלה חשד, לא שוכנעתי כי נוספו לה ראיות הקושרות את הנאשמים באופן שאינו משאיר ספק סביר במעורבותם.

לעניין נאשם 3, המאשימה עצמה בסיכומיה ציינה כי נטל ההוכחה קשה יותר להרמה שכן כל מה שקושר אותו לכאורה לאירוע, הן שיחות הטלפון שלו עם הנאשמים ואיכונים אפשריים בזמן האירוע וסביבת האירוע. לאור כל האמור, אני קובע כי אין בכך די, כדי לקשור את נאשם 3 לביצוע המעשה.

מסרונים מחוקים

15. בהתאם ל-ת/ 34 שעניינו בדיקת פלט המסרונים בנייד של נאשם 1, עולה, כי ביום האירוע בשעות 09:19 ו- 09:21, נמצאו מסרונים מחוקים בין הנאשם 1 לנאשם 2. מנגד בהתאם ל-ת/35 שעניינו בדיקת פלט פריקת הנייד של נאשם 2, עולה, כי ביום האירוע בין השעה חצות לערך לשעה 10:00 בבוקר לערך, לא היו הודעות כלל בנייד של נאשם 2. כנשאל על כך בעדותו בבית המשפט עורך הדו"חות מר יורי סטטניקוב, אישר העד, כי על פי המזכר שסומן כ-ת/35, הכוונה היא כי בין השעות 00:00 ל-10:00 ביום האירוע לא נרשמו הודעות יוצאות, נכנסות לרבות מחוקות ממכשירו של הנאשם 2 (פרוטוקול מיום 30.05.19, עמ' 281, שור' 24-32). כך גם בהתאם לת/24 מזכר החוקר גלעד כהן, בפלאפון של נאשם 2, אין כלל הודעות בינו לבין נאשם 1 ביום האירוע, אלא רק עם אנשים נוספים שאינם רלוונטיים. מכאן כי קיימת סתירה מהותית בראיה זו אשר לא יושבה על ידי המאשימה. בנוסף, גם בהתאם לת/34 עולה כי קיים מסרון מחוק עם אדם נוסף שזהותו לא זוהתה ואשר לא חשוד בפרשה.

עוד ציין סטטניקוב בעדותו ביחס למוצג ת/35, כי ביחס להתייחסותו במזכר לאדם בשם נידאל אווסאט, לאור העובדה שמספרו עלה בפלט, הייתה היתכנות כי יהפוך לחשוד פוטנציאלי אך למיטב זכרוננו לא נעשו בדיקות נוספות בעניינו (עמ' 282, שור' 5-15).

האיכונים

16. אדן מרכזי נוסף עליו מבקשת המאשימה לבסס את הרשעת הנאשמים, הוא איכונים סמוך למקום האירוע בזמן האירוע.

אכן, גרסת נאשם 2 השתנתה לאורך הדרך כמפורט בסיכומי המאשימה, יחד עם זאת, לא מצאתי כי אי דיוקים אלו, גם אם מדובר באי דיוקים גסים, מוכיחים באופן פוזיטיבי שהנאשמים ביצעו את העבירה. ואנמק, גם בהינתן שנאשם 2 היה בזמן האירוע באזור האירוע, הרי שבהתאם ל-ת/30 ו-נ/15 תועד רכב המאזדה של נאשם 2 בעין הנץ עובר במחסום המנהרות מכיוון ירושלים לכיוון השטחים בשעה 07:32, זאת כאשר בהתאם למחקרי התקשורת המתלונן התקשר לנאשם 1 בשעה 07:29 (כלומר לפני השוד) וגם בהתאם לכתב האישום רק בסמוך לשעה 07:45 ירד המתלונן מהרכב בדרך אל מח'רור. מכאן שהשוד בוצע לאחר שרכבו של נאשם 2 כבר עבר את המחסום. עובדה זו שומטת את הקרקע או לכל הפחות מטילה ספק כבד באשר לאמור בסעיף 11 לכתב האישום לפיו, משהבחינו נאשם 2 ו-3 שהמתלונן עבר את הגדר ירדו מרכב המאזדה ותקפו את המתלונן.

גם אם אני מקבל את העמדה שנאשם 2 שיקר באשר לסדר יומו ביום האירוע, הרי שמעבר רכבו במחסום המנהרות

כ-10 דקות לפני קרות האירוע, אינו מתיישב או לפחות מטיל ספק סביר שהיה מעורב בשוד.

בעניין זה נזכיר, כי בהתאם להלכה הפסוקה, שקריהם של נאשמים עשויים לשמש סיוע לראיות התביעה, אם נמצא כי השקר עניינו בסוגיה מהותית הקשורה לאישומים, וכי מדובר בשקר ברור וחד-משמעי אשר הוכח ככזה בראיה חיצונית (ראו למשל את ע"פ 557/06 **עלאק נ' מדינת ישראל**, בפסקה 28 ([פורסם בנבו], 11.4.07) יחד עם זאת, נפסק, כי אין שקרי נאשם יכולים להוות תחליף להיעדר ראיות מספיקות של התביעה (השוו: ע"פ 836/81 **חיים לביא נ' מדינת ישראל**, פ"ד לו(3) 692, 699-700 (1982); ע"פ 4086/91 **יוסף מימון נ' מדינת ישראל**, פ"ד מו(2) 868, 874-875 (1992)). נאשם אינו מורשע אך מחמת היותו שקרן, מה עוד שניתן להסביר שקרים אלו בכך שביקש להרחיק עצמו מכל המיוחס לו (ראו לעניין זה בע"פ 8002/99 אלי בכר נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 135 (2001)).

ועוד בעניין זה יודגש, כי בית המשפט נדרש להיזהר כל אימת שנאשם משקר, "**לבלי ייכשל בהרשעת נאשם מחמת היותו שקרן ולא משום שהוא ראיות מספיקות להוכחת אשמתו, שהרי ידוע כי שקרים של נאשם, יהא טיבם אשר יהא- לעולם לא יגיעו לדרגה של ראיה עיקרית וכוחם, לעולם כוחה של ראיה "מתוספת" לראיה עיקרית**" (קדמי, על הראיות, מהדורה 2009, חלק ראשון עמ' 304).

בנוסף, על מנת לבסס את המארג הראייתי כנגד נאשם 2, היתה יכולה התביעה לבצע מספר פעולות חקירה פשוטות, אשר לא בוצעו. כך המאשימה לא בדקה את גרסתו של נאשם 2 מול משרד הפנים, מול מכון הכושר או מול קופת החולים, בהם ציין שביקר, כמו כן, לא נבדקו המצלמות בציר הנסיעה הנטען של נאשם 2 בדרכו מוואדי ג'וז למחסום המנהרות. משנמנעה התביעה לעשות כן, יש לזקוף את הדבר לחובתה ולא לחובת הנאשם (ראו ע"פ 1929/06 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.3.2009) וגם בע"פ 10735/04 **גולדמן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 20.2.2006, שם נקבע: "**העדרה של ראיה אשר מקורה במחדלי רשות החקירה, אם כן, יזקף לחובת התביעה עת יישקל מכלול ראיותיה, מן הצד האחד, ויכולה היא לסייע בידי הנאשם עת ישקול בית המשפט אם טענותיו מקיימות ספק סביר, מן העבר האחר**").

לעניין רכב המאזדה שעמד בצד הכביש, בהתאם לת/32 עברו 30 רכבי מזדה את מחסום המנהרות מכיוון ירושלים בין השעה 07:00 לשעה 08:00, כך שאין אינדיקציה כי מדובר ברכבו של נאשם 2. גם אם אכן מדובר ברכבו של נאשם 2, דבר התואם גם את גרסתו לפיה עצר כי הרכב שהתחמם וגם עבור הטרמפיסט שלו, אין אינדיקציה לכך שהתוקפים ירדו מהרכב, שהרי גרסתו של המתלונן לפיה ראה את התוקפים יורדים מהרכב הופרכה. מכל מקום, הדבר גם אינו מסתדר עם כך שנאשם 1 הזהיר את המתלונן לפני שהוריד אותו במעקף מרכב המאזדה. יותר מתיישב עם השכל הישר, שאם היה קשור לפרשה דווקא לא היה מפנה את תשומת ליבו של המתלונן לרכב המאזדה.

בחינת האיכונים מעלים כי טווח האפשרי בו היו הנאשמים בזמן האירוע יכול להגיע גם ל-6 קילומטר מהאנטנה בה אוכלו. האיכונים מצביעים כי הנאשמים 2 ו-3 היו ביום האירוע באזור ארמון הנציב, תלפיות מזרח והר גילה כאשר בהקשר זה חשוב להזכיר, כי זהו אזור מגוריהם של הנאשמים שכונת ג'אבל מוכאבר, השוכנת קילומטרים בודדים ממקום האירוע, גם בכך יש להחליש את הראיות הנסיבתיות בעניין זה באין ראיה חזקה יותר הקושרת את הנאשמים לאירוע השוד.

התנהלות נאשם 1 לאחר קרות האירוע

17. על מנת להוכיח כי לנאשם 1 היתה התנהלות חשודה כשהחזיר את הרכב לבית חמות המתלונן אחרי האירוע,

המאשימה הפנתה, בין היתר, לעדותו של מר מוחמד חמאמרה- גיסו של המתלון, לפיה נאשם 1 "מיהר ללכת" כשהודיע להם כי המתלון נתפס ע"י המשטרה. המאשימה תמכה לאן היה לנאשם 1 למהר, היות ויום עבודה שלם בוטל לו (ראו סיכומי המאשימה בעמוד 342 שו 7-10).

לא מצאתי כי ניתן לבסס ממצאים אמינים מעדות זו. בעדותו של חמאמרה נמצאו לא מעט אי דיוקים וסתירות, הבולטים שבהם למשל, עניין השארת הרכב מונע ע"י הנאשם 1 כשהגיע לביתם. גם חמאמרה וגם חמותו של המתלון ניסו להדגיש בעדותם שנאשם 1, השאיר את הרכב של המתלון מונע כשהחזיר אותו לביתם, זאת כסממן לחיפזון לכאורה כשהגיע אליהם. עדות זו באה בסתירה לעדותה של חמות המתלון אשר חזרה מספר פעמים בעדותה כי נאשם 1 מסר את המפתחות לידי חמאמרה (פרוטוקול מיום 14.2.19 עמוד 169).

חמאמרה לא דיבר אמת גם בעניין ידיעתו על המחבוא בו היה נוהג המתלון להחביא את הכסף ברכבו. כך, בתחילה טען כי אינו יודע היכן המתלון היה נוהג להחביא את הכסף (עמ' 337 שו 12 לפרוטוקול מיום 13.11.19) לאחר מכן אישר כי ידע על מקום שמירת הכסף כיוון שהמתלון היה מבקש ממנו לנקות את הרכב כשהיה חוזר מנסיעות העסקים והיה אומר לו לשים לב לכסף ולזהב. (עמ' 337 שו 5-23 לפרוטוקול מיום 13.11.19).

אציין בהקשר זה, כי לעומת עדות חמאמרה, עדותו של נאשם 1 היתה סדורה וקוהרנטית לאורך כל הדרך. אכן, יש להטיל ספק בטענתו כי לא ידע שהמתלון מחזיק במסגרת עבודתו בסכומים רבים של כסף וזהב. כמו כן לא סביר בעיניי, כי הנאשמים הנוספים לא ידעו אודות עבודתו אצל המתלון וודאי שעה ששוחחו איתו באותם ימים באופן כה תכוף. יחד עם זאת ההיפותזה אותה מציע נאשם 1 ליום האירוע סבירה בעיניי בנסיבות העניין, ואפרט:

נפתח בטענת המאשימה לפיה העובדה שנאשם 1 הוא אשר צלצל למתלון ערב לפני האירוע לבדוק אם יש עבודה מעלה חשד. טענה זו יש לדחות, שכן המתלון עצמו העיד כי זה היה הנוהג בינו לבין הנהגים שלו שהם אלו שפונים אליו ולא להיפך, כך תאר המתלון את נוהל העבודה בינו לבין נהגיו בעדותו ראו עמ' 32 שו 7-13 לפרוטוקול מיום 6.7.17, כן ראו פירוט עדותו לעניין זה בסעיף 29 לעיל. כך שהעובדה שנאשם 1 צלצל למתלון מיוזמתו ערב קודם לבדוק אם יש למחרת עבודה או לא, הינה התנהגות רגילה ובהתאם לאופי העבודה עם המתלון כפי שהוא מתאר זאת בעצמו.

נאשם 1 נמצא דובר אמת לעניין המעקף והורדת המתלון על מנת שיעבור דרך הפרצה ראו ת/ 33. בנוסף, כפי שפורט מעלה, סיבת המעקף היתה הפקק באותו הבוקר (ראו עדות המתלון 6.7.17 עמ' 20), כמו גם העובדה שלא הוכחה כי המתלון נדרש לעבור ממחסום 300 מכיוון שהוא סוחר. כך גם בהתאם לעדות נאסיב סוויטי, כשימש כנהג עבור המתלון, לפיה לא היה מסיע אותו דרך מחסום המנהרות, מכאן שאין המדובר ביוזמה של נאשם 1.

מחומר החקירה עולה, כי נאשם 1 המתין למתלון 10 דק' לאחר שעבר את המחסום. אם אכן נאשם 1, מעורב בשוד, הדבר אינו עולה בקנה 1 עם עדות המתלון לפיה נתקף ע"י שלושה או שנגרר מהרכב. לפיכך גרסת נאשם 1 לפיה ראה את המתלון ליד כוחות משטרה וחשב כי תפסו אותו מאחר ולכאורה עבר באופן לא חוקי מתיישבת יותר עם ההיגיון, כי היה ידוע לנאשם 1 שהמתלון עובר דרך פרצה ולא בדרך החוקית דרך מחסום 300. אין זה בלתי סביר שייבהל, ויסע להחזיר את הרכב למשפחת המתלון על מנת שהמשטרה לא תקשור אותו כמי שהסיע אדם באופן לא חוקי.

בנוסף, מהעדויות בתיק עולה כי עובדת המתלון סוחר זהב היתה ידועה לרבים ולא רק לנאשם 1. המתלון העסיק נהגים רבים וכל הכפר שלו הינם סוחרים זהב. ראו פרוטוקול 6.7.17 שו 24- עדות המתלון "גר בבית לחם סוחר זהב. אני כל העולם מכיר אותי..." וגם בשו 16-19 : ש: אתה ידוע בכפר נכון השם שלכם ידוע? ת: לא רק אני כל הכפר שלנו זהב לא רק אני ובהמשך.. "כולם סוחרים יורדים לארץ". ואם למשל נשאל בסביבה שלך בכפר הם

יודעים שחוסין אל חרוב הוא סוחר תכשיטים? ת: נכון.

גם בדיון 21.1.18 עמוד 60 שו 7-8 מעיד המתלון כי כל הנהגים שלו ידעו שיש לו כסף מתחת לכיסא ברכב ושכך נוהגים כל הסוחרים וכולם יודעים זאת שו 15. מכאן, כי גם מבחינת המניע לביצוע העבירה, היו אנשים רבים אשר ידעו על כך שלמתלון כסף וזהב ולא ניתן לשלול כי אדם אחר עשה את המעשה ולכל הפחות אין די בכך שנאשם 1 ידע שיש למתלון כסף וזהב כדי לקשור אותו לביצוע העבירה.

משקיים ספק סביר באשמתם של כל אחד מהנאשמים בנפרד כפי שפורט לעיל, הרי שלא ניתן לקשור אותם ממילא לביצוע העבירה יחדיו.

לעניין זה יפים דבריו של כב' השופט רובינשטיין:

"הספק עשוי לנבוע מהצטברותם של גורמים, שתוצאתם היא כי ידו של השופט רועדת בבואו לחתום על הרשעה (ע"פ 10596/03 בשירוב נ' מדינת ישראל (2006) פסקה ד(2);סוף דבר וכנהוג לומר, כאשר יש ספק - אין ספק" (ע"פ 7653/11 פלוני נ' מדינת ישראל (2013) פסקה טו.)

סוף דבר

18. הליקויים והחסרים בתשתית הראייתית שהונחה בפני בית המשפט, כפי שפורטו לעיל, יוצרים בהצטברותם ספק סביר באשמת הנאשמים.

נוכח כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשמים מחמת הספק מהעבירות של שוד לפי סעיף 402(ב) לחוק.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתנה היום, י"ב אייר תש"פ, 06 מאי 2020, במעמד ב"כ המאשימה, באי כוח הנאשמים והנאשמים.